

Sárospataki Református Lapok

LXIII. évf. 3. szám
2010. október

A tiszáninneri reformátusok lapja

„Intelmeid örökké igazak, tégy értelmessé, hogy éljek!”

Zsolt 119,144

Október van. Reformáció-ra emlékezünk a „folytonos megújulás” jegyében. Megújulni úgy lehet, hogy megvizsgáljuk, milyenek vagyunk, mi a célunk, mi a küldetésünk, mi létünk értelme, és hol tartunk. Segít-séget nyújthat ez a lap, hogy bepillanthassunk, mi minden történik gyülekezeteinkben, egyházmegyéink, kerületünk életében. Élő teológia rovatunk pedig maga is a megújulás alapvető kérdéseit hozza közelebb, reméljük, mindannyiunkat elgondolkodtatóan. Közösség vagyunk ugyanis, egy test tagjai, életünk, megújulásunk rajtunk múlik. A közös gondolkodáson kívül kezdődhet (folytatódhat) megújulásunk például imádságainkban. A panasz, a kevelés, vagy épp az önállítatás közelebb állnak ugyan földi, emberi természeteinkhez, keresztyénekként azonban nekünk adatott az imádság lehetősége és feladata. Így hordozhatjuk gyülekezeteinket, egyházunkat, a ránk bízottakat, vagy a katasztrófák által nehéz, kilátástalannak tűnő helyzetbe kerülteket, sőt, még azokat is, akikre mi bízattunk. Gazdagító, elmélyülésre készítő olvasást kívánunk Önnek, kedves Olvasó!

Sárospataki Református Lapok

Felelős kiadó: A Tiszáninneni Református Egyházkerület Elnöksége

Szerkesztőbizottság elnöke: dr. Dienes Dénes

Szerkesztőbizottság:

Barnóczki Anita, Füst-Molnár Szilveszter, Rácsok András, Rácsok Gabriella
Egyházmegyei sajtóreferensek:

Kemény István, Konc Gáll László, Papp Zsolt, Szabó Ágnes

Teljes nyomdai előkészítés: Rácsok András

A szerkesztőség címe: 3950 Sárospatak, Rákóczi u. 1., srlszerk@gmail.com

Nyomda: Kapitális Kft. Felelős vezető: Kapusi József

Példányonkénti önköltségi ár: 500 Ft; **Eladási ár: 250 Ft**

Tartalom

Gyönyörködöm a Te beszédedben - És ismét megásta Izsák a kutakat	3
Élő teológia - Az Egyház egysége	4
Abaúji Egyházmegye	6
<i>Abaúji hittanévnyitó</i>	6
<i>Ahogy én megéltem - Lelkészeiktatás Szendrőladon</i>	7
<i>„...ha a testvérek egységben élnek...”</i>	8
<i>„Évszázados ezüst kehelyből ártatlan vérét isszák...”</i>	8
<i>Zsujtai Zsujtai András Emléknep Zsujtán</i>	9
Borsod-Gömöri Egyházmegye	10
<i>Lelkészeiktatás Zubogyon</i>	10
<i>Az összefogás ereje</i>	11
<i>„Tisztelet Kálvinnak, hála egy isteni örökségért”</i>	12
<i>A református bölcsőde bővítése Mezőcsátán</i>	13
<i>Életjel Sajószentpéterről: püspökök evangelizáltak a Nagytemplomban</i>	14
Egervölgyi Egyházmegye	16
<i>Egy kapcsolat története</i>	16
<i>Gyülekezeti kirándulás Szentendrére a Szabadtéri Néprajzi Múzeumba</i>	17
<i>A füzesabonyi református egyházközség 80 éves története</i>	18
<i>Hitméllyítő angoltábor Sarudon</i>	19
Zempléni Egyházmegye	20
<i>VI. B.I.E.N.</i>	20
<i>Jubileumi konfirmáció Tokajban</i>	21
<i>Hírcsokor a sárospataki gyülekezetből</i>	22
<i>Testvérgyülekezeti találkozó: Badroqkeresztúr-Agtelek</i>	23
Kerületi események - Szubjektív árvíz-mozaikok	24
Intézményeink	26
<i>Jubileumi hangverseny az Aranykehely Fogadóban</i>	26
<i>Ünnepi tanévnyitó istentisztelet Miskolc legősibb gimnáziumában</i>	27
<i>Őrizd meg...!</i>	28
<i>Hírek a Sárospataki Református Gimnázium és Általános Iskola életéből</i>	28
<i>A gyülekezetek követői a teológián, az Úr követői a gyülekezetekben</i>	30
Az igazat mondod, ne csak a valódit	32
Misszió	35
<i>Lét-jelek</i>	37
<i>Titkok a nyitott ajtó mögött</i>	36
Kálvin sarok - Genf először	37
In memoriam Vadas Gyula	38
Vigasztaljátok népemet	39

© Tiszáninneni Református Egyházkerület.

Bárminemű másolás és sokszorosítás a kiadó előzetes engedélyéhez kötött.

Felhívjuk Olvasóink figyelmét, hogy kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

És ismét megásta Izsák a kutakat

(1Mózes 26,18)

Izrael vízben szegény ország. Egy-egy száraz időszakban emberek százai, állatok ezrei vesznek szomjan. Ez ellen úgy lehetett védekezni, hogy idegen országba költöztek, míg a szárazság és a szárazság miatti éhség tartott, mint tette a Naómi családja, akik Moáb mezején kerestek menedéket.

Vagy kutakat ástak, s abból nyertek vizet.

Az ősatyák pásztorok, pásztorfejedelmek voltak, akiknek gondoskodniuk kellett nyájaik számára nemcsak kies legelőkről, de vízről is.

Ábrahám mindkettőt megtette. Előbb Egyiptomba, majd a filiszteusok földjére vándorolt a szárazság miatti biztos halál elől, ez utóbbi helyen kutakat is ásott, s mindenhol élő vízre talált. Ábrahám halála után a kutakat behányták a filiszteusok.

Hogy miért tették?

Szárazság sújtotta Izrael földjét Ábrahám fiának, Izsáknak idejében is. Neki is tovább kellett mennie, de ő már Egyiptomba nem mehetett, ezt Isten számára megtiltotta, azon a földön kellett maradnia, melyet Isten atyjának, Ábrahámnak örökségül ígért. „Én veled leszek, megáldalak téged, tenéked és a te magodnak adom mind ezeket a földeket.” Ezzel az ígérettel telepedett le Gérárban, a filiszteusok földjén, Abimélek király országában. Vetett Izsák, és százannyi termett abban az évben, állandóan gyarapodott, gazdagodott azon a földön, míg igen nagygyá lett.

Irgykedni kezdtek rá a filiszteusok. Úgy kívánták tönkretenni őt, hogy betemeték kútjait. A király maga is arra kéri, hogy távozzék el országából. Izsák pedig kifelé húzódott nyájával ebből az országból. Amerre elhaladt, csak kietlen pusztaságot látott, életnek jelével sehol nem találkozott, mindaddig, míg ismét meg nem ásta azokat a kutakat, melyeket valamikor atya már megásott. A megásott kutaknak köszönhetően ismét megjelent az élet. Ezzel egyszerre megjelentek a filiszteusok is, s a kutaknak adott név (Észek) jelzi, hogy mi is történt ott: erőszak, elnyomás, civakodás a kút miatt. Más kút is újraásott Izsák, de azon is versengtek, ezért lett ennek neve Szitna. Annak a kútnak, melyért már nem versengtek vele a filiszteusok, a Rehobót nevet adta, itt már elhagyta a filiszteusok országát, egy széles mezőre érkezett, majd még tovább vonult dél felé, így érkezett Beérsebába, ahol pásztorai újabb kutat ástak, s abban is élő vízre találtak.

De itt már más is történt: megjelent előtte az Úr, megerősítette korábban tett ígértét: Veled vagyok, megsegítek, megsokasítom a te magodat. Izsák pe-

dig oltárt épített, s a továbbiakra is kérte Isten segítségét. Erre a helyre jött el Abmélet király is ugyanazzal a hadvezérével, akivel együtt ezen a helyen Ábrahámmal szövetséget kötött. Ezt a szövetséget kívánta most Izsákkal megújítani. Izsák viszont szövetségekötés nélkül halad tovább, hiszen ekkor ő már az Úr áldott embere volt. Eddigi ellenségével nem lépett szövetségre, velük már nem kötött frigyet. Mennyi harc, mennyi felcsillanó reménység, mennyi csalódás, míg végül az ember hazatalál.

Izsáknak nemcsak földi értékei sokasodtak meg, de Isten áldásával meggazdagodva érkezett Izrael országának legdélebbben fekvő részére, ahol ma is bővizű források fakadnak. Mennyi betemetett kút állt ekkor már háta mögött, de egy megmaradt. Ezt a Kutat is megpróbálták betemetni mind a farizeusok, mind a későbbi filiszteusok, de minden próbálkozásuk eredménytelen maradt. Hogyan lehetett volna betemetni azt a Kutat, Aki az örök életnek vizét adja. Aki ebből a Kútból iszik, soha többé meg nem szomjazik. „Aki szomjúhozik, jöjjön énhozzám és igyék.”

Előreformátoraink hiába próbálták kiásni a betemetett kutakat, hogy az életnek vizét adhassák a szomjas lelkeknek, civakodással, erőszakkal, elnyomással találkoztak, máglyára vitték őket. Reformátoraink viszont már nem hiába próbálkoztak. Megásták a betemetett kút, megtalálták az elfelejtett Krisztust, s a szentek helyett az örök élet vizét adták. Tágas helyet szerzett az Úr minékünk, ahol szaporodhattunk és sokasodhattunk, azok, akik örömmel vettük magunkhoz az örök élet vizét, akik átéljük: aki ebből a vízből iszik, az nem szomjúhozik meg soha.

A reformátorok újra ásták a betemetett Kutat, s így a kietlen pusztaság megtelt étellel. Luther bátran jelentette ki: Tételeimet vissza nem vonom, a kiásott kút vissza nem temetem, Isten legyen nékem segítségül. Megszakította a földi hatalmassággal a szövetséget, nem volt rá szüksége annak, aki Istennel kötött frigyben élhetett tovább.

Tény: Ismét megásták a reformátorok a kutakat. Adott tehát számunkra a kiapadhatatlan forrás, nekünk csak merítenünk kell az örök élet kútjából, mindannyiunk számára Krisztus ingyen kínálja ezt a vizet. Ha mégsem megyek Hozzá és nem merítek Belőle, kietlen pusztasággá válik lelkem.

„Bizonyosságul hívom ellenetek ma a mennyet és a földet, hogy az életet és a halált adtam elétek, az áldást és az átkot, válaszd az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod.”

Bákai Imre

GYÖNYÖRKRÖDŐM
A TE BESZÉDEBEN

Az Egyház egysége

Az egyház egységének ószövetségi alapjai

Az egység hiánya kétséget von maga után. Szójátéknak tűnik, de igaz. Kétségbeejtő helyzet Izráel bölcsei szerint, ha nem az egyetlen Isten útján jár az ember. Mert ott halál van, nem pedig élet. Izráel népe történelme ezt mutatta be. Ahol Istent tekintették egyetlen Úrnak, ott az Ő akarata szerint cselekedtek, nem egyéb istenek után jártak. Lehet, hogy néha a halál árnyékának völgyébe vitt az Ő útja, de Ő ott is megmutatta hatalmát. Míg idegen istenek népe vesztét okozták.

Az egység alapja az ószövetségben az egyetlen Isten. Az Ő egyetlensége nem a tolerancia hiánya. Ezért lehettek mellette más istenek is. De a gyakorlati élet azt mutatta, hogy nélküle nincs élet. Az istenként tisztelt fáraó ennek jeleként vesztett a Vörös-tengerbe, miután meghalt elsőszülöttje is. Isten egysége nem egyszerűen azt jelentette, hogy ő az egyetlen, hanem Ő különleges is volt. Az Ő különleges volta az Ő nevében is megmutatkozott (5Móz 6,4). Isten nevének fontosságát jelzi, hogy Izráel népe az Ő sajátosan egyetlen voltáról szóló szavakat kötelező módon kellett, hogy átadja gyermekeinek. Olyan hitvallás volt az, mely Isten és népe viszonyát is meghatározta. Isten az ő Istenük volt. Őt szeretni nem lehetett megosztott szívvel. Ezért imádkozik a zsoltáros: Egyesítsd szívemet, hogy féljem nevedet (Zsolt 86,11). Abban a szétszórt, megosztott világban üzenete volt ennek az imádságnak.

Isten egyetlensége megkülönböztette Őt sokakkal szemben. Abban a világban, amelyben az ember sokféle istent és hatalmat tisztelt, Izráel megvallotta, hogy számára az Úr nem egy a sok közül, hanem velük, sokkal szemben az egyetlen. Az Ő szolgálata és szeretete (2Móz 20,2-3) nem egy zsarnok hatalom kizárólagossági igényéből fakadt, hanem Isten maga mellett, minden helyzetben, akarata centrumában, a legbiztonságosabb helyet és az életet kínálta.

Isten egyetlensége a gyakorlatban az istentiszteletben, a kultuszban mutatkozott meg népe számára. Ő megjelent mindenütt, ahol az idegen istenek megjelentek. Ennek értelme az lehetett, hogy derüljön ki a különbség közte és az idegenek közt. De az 5Móz 12-ben már nyilvánvaló, hogy az egyetlen szentély Jeruzsálemben van, amelyet Ő választott tisztelete egyetlen, legitím helyeként.

A kultusz azért volt fontos, mert Izráel istentiszteleti keretben vallotta meg a gyakorlatban az Úr egyetlen voltát (Zsolt 81, 97, 115, 135).

Hozzá végső soron senki és semmi nem volt hasonlítható (Ézs 46,9; 40,12-31; 43,11-12). Istennek ez az összehasonlíthatatlanul egyetlen volta nem fanatizmusból és intoleranciából fakadt, Ő népén keresztül készített üdvösséget, szabadítást minden népnek, a pogányoknak is. Zakariás jövőperspektívája: És az Úr lesz az egész föld királya, e napon egy Úr lesz és neve is egy (14,9). A jövő is ezt fogja igazolni Izráel történelmében, hogy jó úton járt, amikor Istene egyetlenségéért harcolt a népek között. Mert ki fog derülni, hogy rajta kívül valóban nincs más, Ő az egyetlen, aki uralkodik.

Jézus és az apostolok is ebből az ószövetségi hitvallásból éltek (Mt 22,37-40; 4,10; 6,24). Az Újszövetség is az Ószövetségből merítve egyesítette Isten népét Isten királysága alatt. Ennek alapja, hogy Izráel 12 törzse együtt alkotta Isten népét. Dávid egyetlen birodalmának darabokra hullása Isten ítéletét mutatta, mely emberi hitelenség miatt következett be. Isten azonban mégsem mondott le népe egységéről. Amikor Illés a Kármelen felszólítja a népet arra, hogy ismerjék el az egyetlen Urat, és helyreállítja az Úr oltárát, 12 követ vesz, mely Jákób 12 fiának számával egyezik (1Kir 18,30-31). A fogság sem a véget jelentette. A megtérés útján Isten vezette vissza népét ősei földjére (5Móz 30,1-10). Ez 37,15-28-ban a próféta Isten parancsára két fadarab összeillesztésével ábrázolja ki az egység gondolatát. József és Júda nevének keresztül azt mondja el, hogy nem egyszerűen két törzs tér haza, hanem Isten újjáteremti, egyesíti népét az új Dávid alatt. Ez az egyesített nép lesz Isten megújított népe, új szentéllyel, Isten maga lakik majd újjáteremtett népe között, a népek pedig meg fogják tudni, hogy kicsoda az Úr.

Az egység hiányával Isten népe mindig önmagát és küldetését gyengítette, hiszen többen többre juthattak volna, nagyobb erőt képviselhetek volna. Valóságos csoda, mégpedig Isten kegyelmének csodája volt az, hogy Izráel csonkán is győzhetett, amikor a közérdeknél fontosabb volt számára a magánérdek, és egyes törzsek idegenek szolgálatába álltak, vagy semlegesek maradtak ahelyett, hogy testvéreik oldalán harcba szálltak volna. A Debórá-ének (Bír 5) azért szólhat Izráel győzelméről a kánaániak felett, mert Isten győz népe oldalán, aki terveit népének csődje és

ellenségei hatalma ellenére is következetesen véghezviszi, s ebben mindent felhasznál az ő akaratának eszközeként.

Enghy Sándor

Az egyház egységének alapja az Újszövetségben

Mit jelent az egyház egysége? Ha körülnézünk, sokkal inkább azt tapasztaljuk, hogy ma az egyház nem egységes. Vannak nagy felekezetek, aztán kisebb csoportok, vannak különbségek nyelvek, országok szerint. De ha csak a saját egyházunkat nézzük is, feltehetjük a kérdést: mennyire egységes a magyar református egyház? Érzékeljük, hogy más a jogi-szervezeti egység, más a közös hagyomány, de más a gyülekezetek helyi jellegéből adódó sokszínűség gazdagsága is. De szomorúan kell megállapítani, hogy még a meglévő egység is nagyon sok veszélynek van kitéve.

Ahol az Újszövetségben az egyházzal van szó, ott mindig teljesen természetes, hogy az egyház egy és egységes. Az egység legfőbb alapja az, hogy az egyház „Krisztus teste” (Ef 1,23), ami így csak egy lehet. Minden hívő ember ennek az egy testnek a tagja (Róm 12,5), amit azonban nem lehet szétszakítani. Pál az első korinthusi levelében ezért lép fel nagyon határozottan az egyházon belüli pártoskodás ellen.

A választott népből és a korábban idegen népekből Isten egy új nemzetséget hozott létre, a saját, új, megváltott népét. „Megtékéltette mindkettőt egy testben az Istennek, mintán a kereszttel által megölte az ellenségeskedést önmagában.” (Ef 2,16) Akik engedelmeskednek Isten hívó szavának, és őt követik, azok alkotják az egyházat, Krisztus testét. Ne feledjük: az ekklészia szó az elhívottak közösségét jelenti! De ezt az egységet nem a tagok közös szándéka vagy megegyezése biztosítja, hanem az elhívó Úrtól kapott közös alap: „Mert egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Istene és Atyja mindenkinek.” (Ef 4,5) Az egyház, mint Isten családja így alkot egy egységet. Jézus az Úr, tehát akik az ő uralma alatt élnek, egy ügyet képviselnek. A közös hit alapja az, hogy mindnyájan Isten teremtményei, egyben a bűnből megváltott gyermekei vagyunk. A keresztség a látható jegy, amely odakapcsol minket őhozzá. Minden emberi dolog, ami elvált, eltöprezik ezek mellett.

Mindezt szépen fejezi ki a 392. énekünk 2. verse: „Kihívott minden népből egy lelki népet itt, kit egy Úr, egy keresztség és egy hit egyesít.”

Győri István

Az egy egyházat hinni, öröm!

Tapasztalataink alapján rengeteg benyomás kavarghat bennünk az egyház szó hallatán. Hadd említsek ebből néhányat: szép és kevésbé szép, megtelt és üresedő templomaink, palástos lelkipásztorok, gyülekezeteinknek áhítatos és kevésbé lelkes seregei, a liturgikus cselekedetek, a gyülekezeti bálók és kirándulások vagy éppen világhírű, nagy egyházi rendezvények (Debrecen, 2009. május 22., vagy Grand Rapids, 2010 nyara). Ügynöklisták és mártírok hosszú sora. Pénzbeli járulékok, adminisztráció, az egyházkormányzat különböző szintjei, vagy éppen az egyházi kiadványok sokfélesége. Hogyan igazodjunk el? Hol van, és mi is egyáltalán az egyház? Talán a legegyszerűbb az lenne, ha mindezt együtt egyháznak neveznénk? A bizonytalanságunk hatványozódik, amikor az *egy egyház* meghatározását firtatjuk. Eltévedünk, sőt rossz úton járunk, ha az egy egyházat és annak lényegét így próbáljuk megragadni.

Szóljunk egyszerűen a niceai és apostoli hitvallás szavaival: hiszek egy egyházat! A hitvallás alapján nem tehetjük, hogy az egyház egységének hangsúlyozása után rátérünk a dere, és máris a szakadozottság, az egymásnak feszülő vagy egymásról néha már tudni sem akaró hatalmak örvényei felett sopánkodunk. A hitvallás az *egységet* természetesnek, magától értetődőnek veszi. Valami még sincs rendjén: vagy velünk vagy a hitvallással.

A félreértés fő oka azonban mégiscsak bennünk lehet, akik a hitvallást időről időre csak mondjuk, de igazából nem valljuk. Az egyház ugyanis nem valami velünk

szemben álló dolog, amivel vagy akivel mi viszonyba léphetünk, akivel közösségünk lehet. *Az egyház mi magunk vagyunk!* Kizárólag innen értelmezhető a hitvallás: *hiszem az egyházat.* Fontos megjegyeznünk, hogy az *egyház* szó tárgyesetben áll. Nem azt mondja a hitvallás, hogy az egyház az, amire hitünket ráhelyezzük, amiben bízunk és magunkat is rábízunk. Az, hogy az egyház szó tárgyesetben van, azt fejezi ki – amiről vallást is teszünk –, hogy *egy egyház van*, amit hiszünk, ugyanúgy, ahogyan hiszük a bűnbocsánatot és a test feltámadását.

Kényes dolog ez a hittétel, mert nem azt akarja mondani, hogy hiszem az emberiséget. Az *egy egyház* hite nem esik egybe az emberiséggel, ahogyan az egyházi élet sem feleltethető meg pusztán a teremtettség életével. Az egyháznak nagyon is hangsúlyozott különállósága van. Úgy érthetjük ezt meg leginkább, mint ami a teremtett valósághoz még hozzáadatott.

Az *egy egyház* Izraelből származik, egészen pontosan Izrael Messiásából, Krisztusból, a mi egyedüli Közbenjárónkból. Ezért az egyház Krisztus teste, de úgy is beszél róla a Szentírás, hogy Isten népe és a Szentlélek temploma. A Szentlélek első munkájaként áll előttünk az egyház, melynek az a küldetése, hogy a Krisztusban való üdvösséget hirdesse minden népnek, akiket összekapcsol egy közösségbe az üdvösséggel, a Szentháromság Istennel. Ennek a kapcsolatnak pedig csak egy alapja lehet: *a szeretet.* Ezt a szeretetet kell isteni és történelmi valóságként felfognunk. Ebből fakadóan hittételünk az egy egyházzal nem lehet kevesebb és több, mint az a meghatározottság, ahol Krisztus együtt akar lenni a bűnös, elbukott emberrel. A leg-
hihetetlenebb örömhír ez. Életünk Megváltója velünk akar lenni! Ebből a kegyelemből, ebből a szeretetből élünk és halunk is. Ezért vallhatjuk, minden értelmetlenségen felül és minden bűnön túl, „*hogy isten Fia a világ kezdetétől fogva a világ végezetéig az egész emberi nemzetségből Szentlelke és Igéje által magánk az igaz hitben megegyező, örök életre elválasztott sereget gyűjt, azt oltalmazza és megtartja; és hiszem, hogy ennek én is élő tagja vagyok és örökké az is maradok* (Heidelbergi Káté, 54. fejelet).

Az egy egyház tehat nem más, mint a testet öltött öröm.

Füsti-Molnár Szilveszter

ABAÚJI EGYHÁZMEGYE

Abaúji hittanévnyitó

Egyszer részt vettem egy óriási egyházi rendezvényen. Tízezrek vonultak, sétáltak, és nekem túl nagy volt a tömeg. Magamban bosszankodtam is: minek ez az egész? Nem is ismerjük egymást, mit kezdünk együtt?

Aztán észrevettem egy kicsi falu tábláját, melyet a hatfős gyülekezet hat tagja vitt büszkén-boldogan. Az év többi napján egymás ismerős arcát láthatták csupán, ha közösségre vágytak, ott pedig sok ezer arcot, embereket, akik egy számukra fontos dologban hozzájuk hasonlítanak: reformátusok. Ezek a gondolatok jutottak eszembe, ahogyan figyeltem az abaúji egyházmegyei hittanévnyitóra érkező gyermekeket, szülőket, lelkészeket. Autóval, falukisbusszal vagy helyből gyalogosan. Abaújiak, akik a kis városok és apró falvak világhoz tartoznak. Kicsi közösségek emberei most több mint kétszázan. Kétszázötvenen. Sokan.

Az encsi templom megtelt. Ünnepien sok gyermek és kísérőik. A karzat is tele lett, az ajtó előtti belépő is. Jó volt körülnézni, bár aggódtam kissé: öröm, hogy ennyi gyermek itt van, jelezve, hogy otthon is vannak még sokan, de vajon nem túl nagy felelősség-e, hogy hogyan indítjuk el őket, akik a jövő emberei a jelenben miránk bízva. Hogyan indítjuk a tanévnék, hitoktatásnak, és ami még fontosabb: fel tudjuk-e készíteni őket, hogy ne csak hittanosaink legyenek, hanem majd egyháztagjaink is? Tudunk-e eleget adni, hiszen ránk bízott az áthagyományozás és a hiteles bizonyágtétel feladata?

„Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk” – hangzott a kilencvenedik zsoltár válasza Török Istvántól, aki sok gyermeket indított már útra lelkipásztorként, vallástanárként. Jussunk bölcs szívhez, mely túlnó az ösz-

tönök érdek-okosságán, azon, hogy az erősebb győzze le a gyengét. Bölcs szívhez, amely túlnő a megtanulhatón. Bölcs szívhez, mely az istenfélelemtől, Isten tiszteletétől több, mint okos. Bölcs. Remélem, így lesz ez a felnőttek életében és munkájában, és a gyermekek nyiladozó értelmében, lelkében. Abaújban és a többi megyében, Encsen és a többi gyülekezetben.

Az istentisztelet után játékos idő következett Mészáros Viktória és Enghyné Zergi Márta lelkipásztorok vezetésével az iskolában. Része lehet ugyanis a játék közösségteremtésünknek. A közösen töltött idő elmulaszthatatlan, mert a pusztá tanítás-tanulás nem köt a gyülekezethez. A gyermek és lelkipásztor közösen töltött idejében a közösen megélt evangélium igen. A tudás és bölcsesség, az információátadás és a bizonyosságtelleg egymásra utalt mégis-különbözősége ez. Legyen valóságga számunkra ebben az évben, hogy a közösen, Istentől elkérten számlált napok bölcs szív megeremtődéséhez vezetnek.

Barnóczki Anita

Ahogy én megéltem

Lelkészbekiktatás Szendrőládon

2007 augusztusában nagy várakozással érkezünk haza németországi ösztöndíjunktól. Ekkor nagytiszteletű Baksy Mária esperes asszony helyettes lelkészként helyezett ki bennünket Szendrőre és Szendrőládra. Azóta eltelt több mint három év, és úgy gondoltuk, hogy szeretnénk itt maradni. A választás alkalmával a gyülekezet is megerősített bennünket, hogy szeretnék, ha itt szolgálnánk tovább. Azért írom mindezt többes számban, mert igyekszünk a férjemmel a gyülekezetekben lévő feladatokat megosztani, és mindkét gyülekezetre egyformán gondot viselni.

A beiktatás alkalmával esperes asszony bölcsességet kért az Úr Istentől számomra, és én igyekszem az Úr félelmében és kegyelméből ezt a gyülekezetet Isten felé vezetni. Különleges érzés volt számomra ez a néhány perc, mert míg ott voltunk, kint az úrasztalánál az Istennel való közeli találkozás élménye volt újra az életemben. Isten szeretete vett körül és töltött fel újra erővel, bátorsággal, szeretettel.

Az igehirdetésem alapigéje: „Gyönyörködj az Úrban, és megadja szíved kéréseit!” (Zsolt 37,4) Az Istenben való gyönyörködés a legjobb és egyben a legnehezebb dolog a világon, hiszen mindannyian bűnben fogantattunk és bűnben születünk. Azonban ha megtaláljuk a mi meny-

neyi Atyánkat, akkor tudjuk, hogy nincs nagyobb Nála a földön. Hálás vagyok Istennek, hogy megadta szívem kéréseit, és kérem, hogy vezessen életem minden napján.

Benke Kinga

Talán ezek az Igék is lehettek azok, amelyek motiválták a gönci gyülekezet presbiterait, akiket ezen az ősszel is várt a berekfürdői Megbékélés Háza egy közösen eltöltött hétvégére, lelki feltöltődésre, hogy együtt beszéljünk a hétvége témájáról: az ifjúsági munkáról.

Megérkezésünk estjén Csomós Józsefné nagytiszteletű asszony nyitó áhítatával kezdtük meg a mindenki által már nagyon várt presbiteri hétvégét.

Istennek hála, hogy mára már egyre nagyobb figyelmet fordít az egyház az ifjúságra, az ifjúsági misszióra, a fiatalokkal való komolyabb foglalkozásra. Így van ez a mi gyülekezetünkben is, ezért is gondoltunk arra, hogy jó lenne valami olyat elin-

*„...ha a testvérek egységben élnek...
Csak oda küld áldást az Úr...” (Zsolt 133,1-3)*

dítani, amely felrázná, előre mozdítaná fiataljaink lelki életét.

Segítségünkre volt ebben ifj. Csomós József, a Tiszánineni Református Egyházkerület ifjúsági referense, valamint Jánvári Béla, gönci beosztott lelkipásztor, akik előadásaikkal színesítették a hétvégénket. Mindketten nagyon konkrétan a szívünkre helyezték, hogy mekkora felelőssége is van egy gyülekezetnek abban, hogy az ifjúságunk élete merre tart, milyen irányba halad. Szó volt arról, hogy a legkisebb gyülekezetben, vagyis a

családban a legfontosabb elsősorban az, hogy a szülők példaként járjanak gyermekeik előtt, mind erkölcsi, mind lelki, hitbéli értelemben. Ez az alappillére egy gyermek helyes nevelésének. Ezután tértünk rá arra, hogy milyen feladatai lehetnek egy gyülekezetnek abban, hogy helyes irányba terejlük az ifjúságot. Itt aztán már mindenkinek megeredett a fantáziája. Elmondták presbiteraink, ki hogyan tudna ebben segíteni. Jó volt együtt gondolkodni, egymás ismeretei által gazdagodni. A hétvégénket az énektanulás, az egymással való mély beszélgetések és vidámságunk színesítette.

Mindannyian hisszük, és bízunk abban, hogy valami új fog itt elkezdődni Göncön, és Isten valóságosan is oda fog áldást küldeni, ahol látja: a gyülekezetnek szívügye az, hogy törődjön a legkisebbekkel.

„Évszázados ezüst kehelyből ártatlan vérét isszák...”

Talán merész cím egy kiállításnak, s főleg egy rendezvénynek. A „beavatottak” tudják, miről van szó. Akik pedig nem értik, lehetőséget kapnak a betekintésre egy, a rohanó és digitalizálódó világban szinte elfeledett csoda foszladozó leple alá. Igen, rólunk, reformátusokról, s közelebről a szinpetri reformátusokról van szó. Évszázados küzdelmeikről, örömeikről, áldás-esőkről s cserepessé aszott, kiszáradt esztendőkről. Sivatagban pár szem esőről, melynek nyomán száriba szökken az élet. Talán éppen most. Ha

az Ártatlan is úgy akarja, kinek vérét évszázadok óta ugyanabból az ezüst kehelyből isszuk. Egykor sokan, most kevesen, s néha többen. S ímé, az áhított esőcseppek megérkeztek. S valami száriba szökken, gyümölcsöt termett.

Egy koncert. Népzenei. Nem nagy hír. Egy kiállítás, szép is, jó is, van belőle ezer. De ez a miénk. Mohó aszott föld itta az áldáscseppeket, s termett virágot, gyümölcsöt. Szinpetriben. S mi együtt gyönyörködtünk s gyönyörködünk ma is. Így történt, így történik.

2010. július 25-én a X. Gömör-Tornai Fesztivál keretein belül, annak szervező partnereként Gyülekezetünk Kis Ger-

gely Márton közreműködésével népzenei koncertet rendezett. Megtelt a templom, s Doszpoly Károly polgármester úr rövid megnyitóját után fölszendült a koboz, citera s az énekszó. Rólunk meséltek. Gyökereinkről, melyek, ha elszáradnak, a legsudárabb fa is kidől. Hallgattuk, neveltünk, tapsoltunk, s néha együtt sírtunk a citerával. Újra részeivé váltunk annak a vérnek, mely évszázadok óta ezüst kehelyben ragyog. Megmerítkezve megzenésített örökségünk tavában felfrissült lélekkel sétáltunk át mindannyian a hely- és gyülekezettörténeti kiállítás megnyitójára. Baksy Mária esperes asszony megnyitójában a kincset érő örökség megővése és a jövőbe mutató felelősség vállalása a Krisztusban élő és élni akaró közösség ismertetőjegyévé vált. Salamon Gábor, az Aggteleki Nemzeti Park igazgatója az Egyházközség kulturális és művelődéstörténeti szerepét emelte ki köszöntő szavaiban, üdvözölve, hogy ez a mára

már kicsiny gyülekezet méltó követője kíván lenni eleinek, példát mutatva a jövőre nemzedéknek.

Sétáltunk körbe a kiállításon. Elénkbe jöttek több száz éves klenódiák, mivés asztalosmunkák, dokumentumok, tárgyak, életek. Születés, halál, Úrvacsora, könyvtár, iskola, holokauszt, ötvösmunka, birtokok, nagylelkűek, szegények s egy bárónő keze nyoma mind megtalálható. Rácsodálkoztunk egy régi világra, mely szorosán öleli gyökereinket, s táplál a jövő felé.

A község háza közösségi termében kicsiny gyülekezetünk szinte minden tagja egy emberként varázsolt terített asztalt. Sütemény, étel, ital, s a szeretet, melylyel mindenki a szívét is odaadta. A szertevendőség, mellyel a nap zárult, záloga annak, hogy abból az ezüst kehelyből nem csupán évszázadokig itták, de ezután is inni fogják az Ártatlan vérét. Így történik most is. A kiállítás egész

évben díjtalanul megtekinthető. A jókedvű adakozó szeretetét a templom és a kiállítás anyagának állagmegővésére fordítjuk.

MA
Szinpetri

Zsujtai Zsujtai András Emléknapi Zsujtán

Zsujtai András! Hogy ki is ő? Azt az elmúlt szombatig kevesen tudtuk. Amit tudtunk, azt Panyuscik Jánosné, Marika elbeszéléseiből. Tudtuk, hogy Zsujtán született, itt lelkészkedett, és fennmaradt naplója, amely Zsujtai Kódex néven ismert. Az ő emlékére szerveztünk a Kazinczy Ferenc társaságilag összefogva szabadegyetemet Zsujtán.

Augusztus 28-án zsúfolásig megtelt a község református temploma, hogy Orémus

Zoltán kassai református esperes igei szolgálata után elkezdődjön a szabadegyetem, melyet Erdődi József polgármester köszöntése után Fehér József, a Kazinczy Ferenc társaság elnöke nyitott meg. Ezt követően Panyuscik Jánosné röviden ismertette velünk Zsujtai András életét. Kitért arra, hogy Zsujtán született, szolgált, és több gyülekezetben eltöltött szolgálat után ide tért haza örökre megpihenni. Megtudhattuk, hogyan élte át a pestis- és himlőjárványt, hogyan vesztette el feleségét, hat

gyermekét. A kódexről megtudhattuk, hogy nemcsak napló, hanem orvostudományi, meteorológiai, politikai, gyülekezettörténeti szempontból is kiemelkedő értékű.

A továbbiakban három előadást hallhattunk. Az elsőt dr. Kovács Dániel sze-

gedi művelődéstörténészről, aki a Zsujtai kódex tükrében adott számunkra bepillantást a XVIII. századi hétköznapi életébe. Majd ezután Kiss Endre József sárospataki könyvtárigazgató ismertetett meg bennünket a kódex egyháztörténeti fontosságával. Megtudhattuk például, hogy Zsujtai Andrásnak kiadták egy 40 oldalas ígéhirdetését, valamint a „Közönséges és alkalmi imádságok” című imádságos könyvben is több imádság az ő tollából ered. Harmadik előadónk dr. Kapui Márton nyugalmazott belgyógyász főorvos volt, aki a kódex alapján bemutatta nekünk a XVIII. század két pusztító nyavalyáját, a pestist és a fekete himlőt. Az előadás végén, mintegy ráfelelő énekként hallgathattuk a Gönci Vegyeskar szolgálatát, többek között a 226. dicséret feldolgozását:

*Krisztusom kívüled nincs kibez járulnom.
Ily beteg voltomban nincs kitől gyógyulnom.
Nincs ily fekélyemből ki által tisztulnom.
Veszélyes vermemből és felszabadulnom.*

Az ünnepségen a Gönci Vegyeskar énekes szolgálata mellett közreműködött még a három helyi gyülekezet, Abaújvár-Pányok-Zsujta községek fiataljai alkotta Perényi Borbála Ifjúsági Énekkar.

Az előadások után egy különleges eseménynek lehettünk tanúi, Erdődi József polgármester, és Szabóné Fehér Mária jegyző asszony – a zsujtai önkormányzat képviselőtestének határozata alapján – díszpolgári címet adományozott Bojtor István nyugalmazott lelkipásztornak, aki 38 éven keresztül szolgált a zsujtai gyülekezetben. Az ünnepség végén Bojtor István lelkipásztor felavatta a Nagy István által készített emlékoszlopot, melyet Zsujtai András tiszteletére emelt a község.

A továbbiakban szeretetvendégségre invitáltuk a megjelenteket a helyi öregotthon épületébe, ahol az abaújvári konyhások által készített finom töltött káposzta mellett sütemény és innivaló várta a megfáradt sokaságot. Az otthon aulájában eközben Kerényi Endréné naiv festő és Szabó Sándorné népi iparművész kiállítását tekinthették meg az érdeklődők.

Igaz, hogy egy „kicsit” hosszúra nyúlt a szombat délutáni szabadegyetem, de úgy gondolom, hogy senki sem ment el „üresen”, hiszen az igehirdetés és az előadások is nagyon tartalmasak és színvonalasak voltak.

Adja Isten, hogy minél több ilyen rendezvény lehessen országsszerte, hogy mi magyarok még többet tudhassunk meg elődeinkről, és ne csak a média határozza meg a gondolatvilágunkat és életünket.

Mint mindenkitől, Zsujtai Andrásról is példát vehetünk, hiszen Istenbe vetett hite, kitartása, és szeretete volt az, ami éltette, és erőt adott neki napról napra.

Tóth István, Abaújvár

BORSÓD-GÖMÖRI EGYHÁZMEGYE

Lelkészbeiktatás Zubogyon

Nagyon fontos és jelentős eseményre került sor a településünk és egyházunk életében 2010. június 20-án. Immár 4 éve szolgálja a faluban élő református lakosokat, valamint a felsőkelecsényi gyülekezetet Demeterné Soltész Gabriella lelkész nő. Hivatalos beiktatására azonban ezen a szép meleg vasárnap délután került sor.

Az ünnepségre már hetekkel azelőtt megkezdődtek az előkészületek. A templom környékének tisztítása, a melléképület vakolása, fűnyírás, virágültetés, templomtakarítás. Azért, hogy a több mint száz meghívott vendég szép tiszta rendezett templomot és környezetet ismerhessen meg, méltó környezetet teremtve gyönyörű műemlék templomunknak. A nagy eseményre Felső-Borsod református lelkészei közül több mint 20 lekipásztor fogadta el a meghívást.

Külön örömet jelentett, hogy a községünkben több mint 15 évig szolgáló Szabó Mária lelkész nő is megjelent közöttünk, Borbély János lekipásztor úr pedig hazlátogatott, hiszen ő második otthonának tekinti településünket. Felesége gyönyörű orgonajátéka tette még színvonalasabbá ezt az eseményt. A zsúfolásig megtelt templom ódon falai régen láttak ennyi békés szívvel érkező embert. Gazda István esperes úr az Apostolok Cselekedeteiről írott könyv 16. részének 9-15. verséig terjedő szakasza alapján mondott igehirdetése után hivatalosan beiktatta tisztségébe a lekipásztort. Jelképesen átnyújtotta a templom pecsétjét és kulcsát, és áldását adta munkájára, szolgálatára és családjára.

A beiktatott lelkész nő a Lukács evangéliuma 3. részének 10-17. verseivel tett bizonyosságot elhívásáról és szolgálatáról. Ezután sorra emelkedtek szólásra a megjelent vendégek, akik a Bibliából vett igék segítségével tanácsokkal, útravalóval látták el. Először Ábrám Tibor egyházkerületi főgondnok, dr. Molnár Pál egyházkerületi főjegyző, majd Csernaburczki Ferenc egyházmegyei gondnok kért áldást.

Pozsgai Viktor, községünk polgármestere a község lakóinak nevében köszöntötte, hangsúlyozva, hogy a lekipásztorunk, férjével

együtt fontos szerepet tölt be a falu közösségi életében is. A gyülekezet ajándékát, a gyönyörű palástot az egyház gondnokai – Angyal Gábor és Basa István – terítették a vállára az áldáskérés és köszöntések után.

Megjelentek azoknak a gyülekezeteknek a képviselői, ahol korábban szolgált, meghatottságtól elérzékenyülve köszöntve őt és áldást kérve további munkájára. A felsőkelecsényi gyülekezet gondnokai és szülőfaluja, Kondó is elhozta jókívánságát, valamint minden megjelent lelkipász-

tor. A szülők is köszöntötték gyermeküket, hangsúlyozva elhivatottságát és áldást kértek további életére és munkájára.

A közgyűlés lezárásaként a zubogyi Dalkör éneke töltötte be szép csengésével a templomot.

Az ünnepség a szomszédos általános iskola épületében folytatódott szeretetvendégség formájában, ahol minden résztvevőt szeretettel vártak az asztalok melletti kötetlen beszélgetésre.

Hálát adunk minden vendégnek a kedves megnyilatkozásokért és köszöntésekért, valamint hogy együtt ünnepeltek velünk. Az Úr Isten kegyelméből adjon erőt a lelkipásztornő és családja számára a szolgálatokhoz, hogy járjanak elől jó példával a közösség számára hitben, remény-ségben és szeretetben.

Bányainé Pogány Zsuzsanna
gyülekezeti tag

Az összefogás ereje

Gelejen a májusi árvíz el- leni védekezés kényszerre és az Isten dicsőségére történő munkálkodás vágya újra életre hívta azt a társadalmi összefogást, amely néhány évtizeddel ezelőtt még meghatározó jellemzője volt majd minden kisközösségnek, így Gelej lakosságá-

nak is. Tekintsünk most el a szomorú esemény fölött, hogy a Csincse patak árvízében házak kerültek életveszélyes állapotba, és figyeljünk a reménykeltő végkifejletre: e napon közös célért tudtak a falubeliek közös erővel tenni.

Láttam, mennyien gyűltek össze május végén a Református Egyházközség invitalására kerítést festeni, takarítani a temp-

lomban és a parókián. Körülbelül nyolcvan, idősek, félig botra támaszkodva, középkorúak és egészen fiatalok dolgoztak azért, hogy a község egyik legkülönlegesebb részének egy apró darabkája megújulhasson. Először meglepődtem, aztán meghatódtam. Mivel az árvízi védekezés alkalmával épp nem voltam otthon, először láthattam, milyen az, amikor három

generáció együtt dolgozik egy nemes cél érdekében.

A keret, amiben mindez megvalósult, a Magyar Református Szeretetszolgálat Szeretethíd akciója, mely 2009-ben indult. A geleji gyülekezet már akkor is csatlakozott a programhoz; presbiterek és a gyülekezet tagjai a református temetőben kaszáltak, bozótot irtottak, kerítést javítottak, és egy romos kriptát is újralfalaztak.

Egy ilyen nap nem elég ahhoz, hogy az egész sírkertet rendbe tegyék, figyelemfelkeltésre azonban kiváló. A temető fenntartása egyébként is nagy terhe az egyházközségnek. A helyi önkormányzat segítségével gondot okoz-

na a rendszeres kaszálás is. Az akció célkitűzése az volt, hogy megmutassa az embereknek, hogy az önzetlen munkában, mely szeretetből fakad, öröm van.

Idén május 21-22-én, a Magyar Református Egység Napjának hétvégéjén tartották a Kárpát-medencére kiterjesztett önkéntes napot. Gelejen az országosan meghirdetett időponttól eltérve, egy héttel később rendezték meg a Szeretethíd

napját. Május utolsó szombatjának reggelén közel 80 fő gyűlt össze a templomudvaron; feladatuk a parókiaudvar és a templom körüli rozsdás kerítés tisztítása és lefestése, valamint a toronyban a harangszint kitakarítása volt, a nagy létszámnak köszönhetően azonban a parókia nagyta-
karítását és a fűnyírást is sikerült elvégezni, a nap folyamán észlelt csőtörést megszüntetni. A jó hangulatot fokozta, hogy a munkák befejezése után a néhány presbiter és presbiterfeleség által elkészített ebédet is elfogyaszthatták a résztvevők. Az időjárás is kedvezett, a nagy eső épp az utolsó csoportkép elkészülte után érkezett meg, ekkorra azonban már mindenki megebédelt.

Bársony Lajos, az egyházközség gondnoka is sikeresnek tartotta az akciót, melynek megszervezésében Alexa Gábor lelkipásztor, Vályi-Nagy Lajos pénztáros és saját munkáját emelte ki.

Bízom benne, hogy a megtapasztalt összefogásnak más eredményei is lesznek, ha a helyi reformátusság továbbra is imádkozva és dolgozva dicsóítja Urát.

Eröss Gábor

„Tisztelet Kálvinnak, hála egy isteni örökségért”

Az összetartozásnak különböző formái lehetnek. Összeköthet bennünket egy jel, egy nyelv, egy szokás-rendszer, de összeköthet bennünket egy dátum is. 2009. május 22 óta ez a nap a Kárpát-medencei reformátusságnak már egyet jelent: az összetartozást. Ez a nap már többet jelent mindannyiunk számára, bárhol is élünk és tiszteljük Urunkat magyar reformátusként.

Összetartozásunknak itt a Borsod-Gömöri Református Egyházmegyében már egy Kálvin szobor is jelképezi, amelyet ünnepi istentisztelet keretében Mezőcsáton avattak fel 2010. május 22-én.

A Református Egység Napján Böleskei Gusztáv, a Zsinat lelkészi elnöke igehirdetésében kiemelte, hogy „a Kálvin évek kapcsán a világ reformátussága sokféleképpen emlékezett Kálvinra. Ez az emlékezés azonban nem pusztán tisztelgés egy

meghalt ember előtt, hanem hálaadás Istennek egy örökségért.”

Ennek a tisztelgésnek látható jele a mezőcsáti református templom kertjében felállított szobor, melynek alkotója Adorjáni Endre erdélyi származású szobrászművész. Adorjáni Endre kiemelte: „a magyarság hitben való megmaradásához kellene ezek a nagy összefogások. Május 22-e tanulsága, hogy ha képesek vagyunk testvérként viszonyulni egymáshoz, akkor megmaradásunk sem lehet kérdéses.”

De vajon hogyan segítheti tisztelgésünket egy szobor? Hogyan tudunk ezáltal hálát adni Istennek? A körülöttünk lévő világ mit lát belőlünk, mit érzékel hitünkbelől, milyen jelét látja összetartozásunknak?

Gazda István mezőcsáti lelképásztor, a Borsod-Gömöri Református Egyházmegye esperese szerint ez a szobor felhívja ránk a figyelmet. A Kálvin-szobor alkotása óta többször feltették neki a kérdést: „Ki az

a Kálvin János?” Egy ilyen szobor állítása remek lehetőséget teremt arra, hogy minél többeknek elmondhassuk, hogy ki is volt valójában Kálvin János. A hétköznapi napokban mellettünk levő jelként megmutatja mindenkinek, milyen hatása van ma is a reformációnak, és ez alapján mi lehet a Kárpát-medencében élők keresztényi küldetése.

Az ünnepi istentisztelet végén esperes úr köszönetét fejezte ki mindazon személyeknek, akik támogatták a genfi reformátor szobrának elkészültét és felállítását. Az alkalom zárásaként Csomós József, a Tiszáninneni Református Egyházkerület püspöke kérte Isten áldását a jelenlevőkre, remélve, hogy Kálvin előtti tisztelgésünk valóban Isten dicsőségét szolgálja.

Kemény István

A református bölcsőde bővítése Mezőcsáton

A Mezőcsáti Református Egyházközség az Új Magyarország Fejlesztési Terv Észak-Magyarországi Operatív Program támogatási rendszeréhez benyújtott „A Mezőcsáti Dr. Enyedy Andor Református Óvoda és Bölcsőde bölcsődei egységének bővítése új férőhelyek kialakítása céljából” című ÉMOP-4.2.1/B-2f-0001 számú pályázata keretében a Dr. Enyedy Andor Református Általános Iskola, Óvoda és Bölcsőde bölcsődei egységének bővítését valósítja meg.

A Mezőcsáti Református Egyházközség immár 18 éve újraindított általános iskolájának tagintézményeként az óvoda 2004. szeptember 1-jén három csoporttal nyitotta meg kapuit. Az évek múlásával egyre nagyobb igény jelentkezett a három év alatti gyermekek ellátására. Az alacsony foglalkoztatottságú kistérségben munkahellyel rendelkező szülők, hogy munkahelyüket megtartsák, mielőbb szerettek vol-

na ismét dolgozni. Ezt saját felmérésünk is alátámasztotta. Egy bölcsődei csoportba 27 jelentkezőt regisztráltunk, mely alapjául szolgált a bölcsőde indításának.

Egyházközségi finanszírozással 2007 szeptemberétől az óvoda épületébe integ-

ráltnak 15 gyermek befogadására alkalmas bölcsődénket megnyitottuk. A gyermekek napközbeni ellátását, szakszerű gondozását és nevelését húsz hónapos kortól hároméves korig két gondozónő és egy kiségitő látja el. A személyi és tárgyi feltételek adot-

tak, de a férőhely kevés. Ez tette szükségessé azt, hogy pályázatot nyújtsunk be az Új Magyarország Fejlesztési Tervben meghirdetett ÉMOP-4.2.1. felhívásra, bölcsőde egységének bővítésére, illetve új férőhelyek kialakítására. A második forduló elbírálása után 2009 decemberében értesültünk arról, hogy pályázatunk sikeres. A szerződést 2010. február 23-án írtuk alá. Az átadásra reményeink szerint ez év végén kerül sor.

A projekt keretében felújítunk és bővítünk egy jelenleg nem használt, funkcióját veszített épületet, amely helyet ad majd a jelenleg az óvoda épületben működő bölcsődének. A létesítmény megépülésével új férőhelyek kialakítását valósítjuk meg. A kapacitásbővítéssel a bölcsőde 24 gyermek befogadására lesz alkalmas, és a jelenlegi-nél magasabb színvonalú ellátást fog biztosítani a kapcsolódó eszközbeszerzés révén. A beruházással új munkahelyek létesülnek, a napi feladatokat hat dolgozó látja majd el.

A bölcsődei gondozás-nevelés szakmai szabályai irányt mutatnak a bölcsődénkben folyó pedagógiai munkához. A bölcsőde a gyermekjóléti alapellátás része, a családban nevelkedő – 20 hetestől 3 éves korú – gyermekek napközbeni ellátását, szakszerű gondozását és nevelését végző intézmény, a gyermekvédelem rendszeréhez, azon belül a személyes gondoskodást nyújtó gyermekjóléti alapellátások körébe tartozik. Olyan szolgáltató intézmény, amely alaptevékenységként napközbeni ellátását nyújt a családban nevelkedő a szülők munkavégzése, betegsége vagy egyéb ok miatt ellátást igénylő gyermeke számára. Az 1997. évi XXXI. törvény a gyerme-

kek védelméről és a gyámügyi igazgatásról kiemeli olyan kisgyermek felvételi lehetőségét, akinek szociális vagy egyéb ok miatt egészséges fejlődése érdekében szükséges a bölcsődei gondozás, nevelés.

Napi munkánkat meghatározzák alapelveink és feladataink. A bölcsődei nevelés-gondozás főbb helyzetei: gondozás, játék, mondóka, ének, vers, mese, alkotó tevékenységek, egyéb tevékenységek, mozgás és tanulás. Keresztyén nevelésünk alapjainak első elemei között gyakoroljuk az étkezések előtti és utáni imát.

Alapellátáson túli, a családi nevelést támogató szolgáltatások

A projekt megvalósulásával **alternatív napközbeni ellátással új lehetőséget kívánunk nyújtani** a térségben élők számára, hogy minél több olyan gyermeknek biztosítsuk a fejlődéshez szükséges lehetőségeket, képességeik kibontakoztatását, akik még egyetlen ellátó rendszernek sem tagjai, illetve akik az alapellátás keretében erre igényt tartanak. A családi nevelést támogató szolgáltatásaink játék tevékenységhez kötődő egyéni készségeket és képességeket fejlesztő, illetve szülő-gyermek kapcsolatot erősítő rugalmas programok:

- Kismama klub: Havonta egy alkalommal a városban és a város környéki településeken gyeden, gyesen lévő kismamáknak és gyermekeiknek lehetőséget adunk egy olyan találkozásra, ahol részt vehetnek egy

közös beszélgetésen, illetve ezt a korosztályt érdeklő témában előadásokat hallgathatnak meg. A mamák kapcsolatot építhetnek ki egymással, megoszthatják tapasztalataikat, problémáikat, és azokra együtt illetve szakemberek bevonásával keresünk választ és megoldást. A gyermekek szabadon játszhatnak, a gondozónők és a többi anyuka jelenléte gyermekfelügyeletet biztosít.

- Játszóház: Bizalmi kapcsolat kialakulása után a játszóház lehetőséget ajánljuk fel, ahol a családtagok együtt játszhatnak gyermekeikkel, a projekt által megteremtett, a gyermekek igényeit minden szempontból maximálisan kialakított kedvező körülmények között.

- Időszakos gyermekfelügyelet: A szolgáltatást a szülő elfoglaltsága idején biztosítjuk, amikor néhány órára kérheti a gyermeke felügyeletét. Ezt a szolgáltatást csak azon családok számára nyújtjuk, akiknek a gyermekeit a kismama klubban és a játszóházban már megismertünk.

- Gyermekfelügyelet: A bölcsőde nyitvatartási idején túl az alapellátásban részvevő gyermekek számára gyermekfelügyeletet biztosítunk, ha a szülő munkájával kapcsolatos elfoglaltsága és egyéb halaszt-hatatlan dolga ezt indokolttá teszi.

Az alapellátáson túl a családi nevelést támogató szolgáltatási formákkal lehetőséget biztosítunk nyugodt, biztonságos környezetben az együtt játszásra, szakszerű felügyeletre és a közösséghez való csatlakozásra.

GI

Életjel Sajószentpéterről, 2010 - püspökök evangelizáltak a Nagytemplomban

Nagytemplom – kis gyülekezet” – faraghatnánk magunkról efféle kényszeredett bökverset, ha a Sajószentpéter-Nagytemplomi Református Egyházközség mai helyzetéről pár szóban kellene beszámolnunk. Pedig... Pedig alig három emberöltővel ezelőtt Lévay József, gyülekezetünk hűséges tagja még mily’ természetesen írta naplójába: *vasárnap roskadásig*

megett néppel a szentpéteri Öregtemplom! De hála a Teremtő és Megtartó Istennek, a 20. század viharai által megszaggatott, töredékére zsugorodott, vagyonából korábban erőszak, újabbán fondorlat által kiforgatott Gyülekezet él és élni is akar!

Sajószentpéter városa, az egykori járási székhely, korábban Borsod-Gömör református szellemének és hitéletének egyik legfontosabb központja volt, két lelkészszel, három kántorral. „Esperescsináló gyülekezet” – mondhatták volna rá teljes

joggal, hisz az elmúlt évszázadokban lelképásztoraink közül heten is viselték (itténi szolgálatuk alatt nyerték el!) e megbízatást. Mára e respektusnak csupán nyoma it őrizzük, bár e hagyományok máig „működnek”, hatnak életünkre, feladatainkra: köteleznek bennünket, fontosak nekünk. E szerep lényege, hogy Sajószentpéter és annak református Nagytemploma a Miskolcot északról határoló területek református életében többre hívatott el, mint egy „sima” gyülekezet. Ha lelkészi gyű-

lésről, koncertről, komolyabb tömegeket, több gyülekezetet megmozgató rendezvényről van szó, helyszín gyanánt e régióban elsőként a szentpéteri Nagytemplom jöhet szóba. Világosan megmutatkozott ez a szervező, kisebb gyülekezeteket segítő szerep néhai dr. Horváth Barna esperes úr szentpéteri munkálkodásának idején. De e hagyomány folytatásaként, ugyanilyen sikeresnek ítéelhetjük az elmúlt időszakban főtiszteletű Csiha Kálmán püspök úr sajoszentpéteri evangelizációját 2007-ben, vagy a számos, magas színvonalú koncertet ugyanitt.

Ilyen előzmények után – Borbély János lelképásztorunk többéves előkészítő, egyeztető munkája eredményeként – kerülhetett sor idén májusban arra, hogy nem is egy, de rögtön két püspök is vendégeskedjen, evangelizációs esteken szolgáljon Sajoszentpéteren. 2010. május 11-én főtiszteletű Csomós József tiszáninnyi püspök nyitotta a sort, majd a rákövetkező három estén főtiszteletű Steinbach József dunántúli püspök folytatta azt. Felejthetetlen estéink alapigéje a Szentírás 18. zsoltárának alapján szólt, innen idéztük az evangelizáció címét is: „*Szeretlek, Uram*”. E zsoltárból kiindulva a szolgáltatók mind életünk és hitünk egy-egy nagy kérdését járták körül: „Ki vagyok én?”, „Milyen az Isten?”, „Mit tett értem?”, „Mit vár tőlem?”.

Az evangelizációs alkalmakra – nagy örömünkre, a sokéves szokásoknak megfelelően – a környékbeli gyülekezetek-

ből is érkeztek hozzánk testvérek, kiknek ide-, majd biztonságos hazaszállításáról – a Borsod-Gömöri Egyházmegye segítségének hála – autóbuszok gondoskodtak. 12-én különösen kedves vendégeket köszönthettünk Szentpéteren: felvidéki testvérgyülekezeteink képviselőit: Sajórecske, Sajószentkirály és Kövecses református magyarságának szép számú csoportját. A Zsámbokné Szakál Piroska lelkészasszony vezetésével első alkalommal hozzánk látogató barátainkat ebéddel vártuk, majd

Füle Lajos:

Menedékem!

*Múló időm, Uram Teremtőm,
csak forgács az időtelenből,
a véges út, a földi pálya
a teremtés hasadt szilánkjára.*

*Hogy is lehet, hogy e szilánkot
jelenléteddel így megáldod?
S a halandó emberi lelket
hatalmaddal újjáteremted?*

*Köszönöm, hogy hinni, remélni
én is ide jöhettem: é l n i !
S földi időm, ha itt letelne,
kaput nyitasz az időtelenbe,*

*mert a múlás csalóka látszat,
mert hatalma nincs a halálnak
azon, akit Krisztusa éltet!
Menedékem: az örök élet!*

kis városnéző séta gyanánt Lévy József református költő és politikus szentpéteri emlékházát néztük meg közösen. Este, talán a négynapos evangelizáció legfeljebb napján, együtt vehettünk részt a templomi alkalmon. Már-már újra elmondhattuk: zsúfolásig megtelt emberekkel a szentpéteri Nagytemplom. Istennek legyen ezért hála!

Paszternák István mb. gondnok,
Sajoszentpéter-Nagytemplom

(A négy esti evangelizációról készült hangfelvételek megtalálhatóak a www.tirek.hu egyházkerületi honlap Digitális Kollégium menüjének Médiatárában. Az alkalomról készült bőséges fényképanyagot a Nagytemplomi Gyülekezet honlapján találhatjuk meg: www.sajoszentpeter.tirek.hu)

Egy kapcsolat története

Ti rosszat terveztetek ellenem, de Isten terve jóra fordította azt, hogy úgy cselekedjék, abogyan az ma van, és sok nép életét megtartsa. (1Mózes 50,20)

A 2004. december 5-i szégyenletes népszavazásra emlékezvén járt a mezőkövesdi és egerlövői gyülekezetekben Kerekes József csíkfalvi lelkipásztor, akivel a helybéli lelkész házaspár jó barátságba került.

Így vetődött fel egy gyülekezeti kapcsolat lehetősége, amit mind a két – illetve három – gyülekezetben örömmel fogadtak. 2006-tól kezdődően évente egyszer meglátogatják egymást a gyülekezetek. A történet olyan jól alakult, hogy Istennek hála, számos személyes baráti, vadász-, sport- és egyéb kapcsolat is létrejött a gyülekezeti kapcsolatokon belül.

Idén augusztusban indultunk el az erdélyi kirándulásra, sok olyan testvérrel, akik már régóta tartják a kapcsolatot, és sok olyannal, akik először látogattak Nagymagyarország e távoli szegletébe.

Az utazás során útba ejtettük Kolozsvárt, ahol megtekintettük Mátyás király szülőházát, a Farkas utcát a templommal és a Házsongárdi temető síremlékeit. Mátyás király szobrának talapzata helyén egy nagy gödör, illetve a szobor magasságában egy méretes lepel volt látható. A lepel alatt természetesen ott lebegett a szobor – elvinni azért még nem merték.

A nap már lenyugvóban volt, mire megérkeztünk a Nyárad völgyében megbúvó kicsiny magyar falvakba: Csíkfalvára és a vele egybeépült Jobbágyfalvára. Itt olyan szeretettel fogadtak bennünket, amire szinte nincsen szó.

Másnap a gyimesi csángókat látogattuk meg, elmenvén egészen az ezeréves magyar határig. Innen átnéztünk Moldova irányába, de nem hagytuk el Magyarországot. Visszafelé Csíkdánfalván feketeporcelánokat vásároltunk majd Madéfalván áthaladva a Gyilkos-tónál és a Békás-szorosnál csodálkoztunk rá a teremtő Isten alkotásaira.

Másnap Erdély szellemi életének emlékeit látogattuk meg. Orbán Balázs emlékművét Szejkefürdőn, Tamási Áron szikláját Farkaslakán, majd a parajdi sóbányát, s végül egy medve-tavi fürdőzés zárta a kirándulást. Este pedig minden találkozás fénypontja a búcsúest: mi magyarországiak csak ámulunk-bámulunk, ahogy a helyiek a saját népi hagyományaikból szervesen táplálkozó táncaikkal elkápráztatnak úgy, hogy nem is tudják, mit adnak nekünk. Nem megtanulták a néptáncot, hanem egyszerűen nem felejtették el: egy olyan nyelvet, olyan kommunikációs formát használnak magától értetődő természetességgel, amit mi már csak dadogva vagy úgy sem beszélünk. Hajnali háromig tartott az összejövetel – nóta nem ismétlődött.

Másnap az istentiszteletet kissé beárnyékolta a közeli indulás időpontja. Még megtekintettük a volt polgármester, presbiter által alkotott gyönyörű szimbolikájú székely kaput a templom bejáratánál, majd elindultunk hazafelé. Néhány könnycsepp is legördült az arcokon.

Ez a néhány nap a gyülekezetek felejthetetlen ünnepe volt: Hála érte az Úrnak!

Gyülekezeti kirándulás Szentendrére a Szabadtéri Néprajzi Múzeumba

Tartalmasnak ígérkező kirándulásra indult a tibolddaróci református gyülekezet egy része, 2010. szeptember 12-én, vasárnap Szentendrére, a Szabadtéri Néprajzi Múzeumba, amely sok ember előtt ezen a néven ismert: Skanzen.

Hogyan kerültünk mi oda? A tibolddaróci gyülekezetnek tagja volt egy idős néni, Cseri Sámuelné, akinek hite, gyülekezete iránti hűsége, gyermekei és unokái iránti szeretete, mindenki számára példaértékű. Nem volt nap, hogy ne kulcsolta volna imádságra kezeit, nem volt nap, hogy ne érdeklődött volna családjának tagjai iránt. Lidike néni 91 éves korában, ez év februárjában az Úr Isten hazaszólította. A temetésem kerültünk kapcsolatba unokájával, dr. Cseri Miklóssal, aki a Skanzen igazgatója. Az ő meghívására indultunk kirándulásra, hogy személyes kalauzolása által kapjunk betekintést a régen élt magyar emberek kultúrájába és életébe.

Megérkezve a Skanzen előtti parkolóba, a modern főbejáraton keresztül kilépünk egy olyan épület peronjára, amely az 1883-as építésű mezőhegyesi vasútállomás pontos mása. Többen elcsodálkoznak, milyen szép épületeink voltak nekünk régen. A Skanzen 60 hektáros terü-

letén kisvonat viszi a látogatókat egyik tájegységtől a másikig. A masiniszták korhű ruhában fogadnak bennünket a kisvonat kabinjában. Igazgató úr tájékoztatásából megtudjuk, a Skanzen területén úgy próbálják kialakítani a különböző tájegységeket, hogy azok a nagy Magyarország területén lévő különböző vidékeken élő emberek építkezési szokásait és életet mutassák be. Mi azt a tájegységet nézzük meg, amelynek felavatására, megáldására és felszentelésére 2010. június 25-én került sor. Ezen a területen Novajról, Noszvajról, Emődéről található itt régi házak, de láthatunk pincét Mádról is. Református egyházunk képviselőjében Csomós József püspök úr kérte Isten áldását a tájegységet bemutató épületekre, hogy ezek által minél több ember kapjon ismereteket arról, hogyan éltek 100-200 éve az emberek hazánkban. A Skanzen területén református, görög és római katolikus templom is található. A református templom Mándokról került ide, nem másolat, hanem az eredeti kicsi templom, amelyet ott lebontottak, a Skanzen területén pedig újra fölépítették. Megérkezésünkkor éppen istentisztelet volt, amelyen mi is örömmel vettünk részt. Néhány percet töltöttünk annál a síremléknél, amely Tibolddarócról került a Skanzenba, az igazgató úr nagyszülei-

nek régi síremléke. Meghatódva énekeltük eleinkre emlékezve, Istenre tekintve: Te benned bízunk eleitől fogva.

Mi is a célja ennek a múzeumnak? – tettük fel a kérdést az igazgató úrnak. A Skanzenben látható házak, épületek nagy része eredeti. Hazánk területéről próbáljuk összegyűjteni azokat a házakat, épületeket, amelyek egy-egy jellegzetes építési stílust képviselnek. Az adott épületet elbontjuk, elhozzuk a Skanzen területére, itt újból felépítjük és berendezzük azokat.

Sok-sok látogató érkezik ide, hogy megpihenjen, kikapcsolódjon, a gyökerei után kutasson. Sokszor adunk tanácsot, ha valaki régi házat szeretne felújítani, de kemence-építő tanfolyamot is indítunk az érdeklődők számára.

Felemelő élmény volt hallgatni a sok tartalmas beszámolót annak tolmácsolásában, aki a legapróbb részleteit is ismeri mindannak, ami a Skanzenben található. Isten áldását kérjük az ott folyó munkára, látogatókra, dolgozókra.

Papp Zsolt Endre, Tibolddaróc

A füzesabonyi református egyházközség 80 éves története

1930-2010

Füzesabonyban, a körülbelül 8000 főt számláló városban maroknyi református él. 2010. szeptember 12-én hálaadó istentiszteletre gyűltünk össze, hogy megemlékezzünk a gyülekezet 80 éves múltjáról, és hálat adjunk a mi Istenünk minket megtartó kegyelméért.

Honnan indultunk, s mi az, amit ma magunkról mondhatunk? A füzesabonyi gyülekezet mindig a maklári református gyülekezettel közösségben élte életét. 1930. március 26-án Kazai Sándor maklári lelkész írt a füzesabonyi reformátusok érdekében a magyar Királyi Államvasutak Elnökségéhez, melyben azzal a kéréssel fordult hozzájuk, hogy engedélyezzék a füzesabonyi vasútállomás nemdohányzó várótermében a reformátusoknak az istentiszteletek tartását.

1930. november 23-án Kereszturi József maklári lelkész hívogatására a MÁV-olvasókör helyiségében 45 református vett részt az istentiszteleten. Ettől kezdve vált rendszeressé az istentiszteletek tartása Füzesabonyban. A következő 12 évben sok helyen tartottak bibliaórát illetve istentiszteletet a városban, leginkább a nagylelkű istenfélő családoknál.

1952-ben Tóth István házában tartottak bibliaórát, ahol Tóth Istvánné átadta életét a megváltó Jézus Krisztusnak. Megtéréseivel elindul egy lelki építkezés is Füzesabonyban. Így lett ő a gyülekezet egyik alapító tagja. A következő években Maklárról járt szolgálni Kőrösy József lelkész, aki azzal biztatta a gyülekezetet, hogy a maradék

megtartatik. Ahogyan Izraelben Illés próféta idejében volt egy maroknyi nép, aki nem hajtott fejet a Baal isten előtt, hanem hűséges maradt az Úrhoz, úgy higgyék el, hogy Füzesabonyban is lesz református népe az Istennek.

Hosszú-hosszú várakozás után 1974-ben a Szihalmi út 51. a sz. alatt imaház céljára vásárolt ingatlant a gyülekezet. Itt tartotta egészen 2000 szeptemberéig a gyülekezet az istentiszteleteit.

A kicsiny parasztház szobájában, ahol alkalmanként tartottuk az Úr Isten csodája és sok-sok szerető szívű, önzetlenül adakozó ember munkája, és áldozatkészsége nyomán

templommá alakult. Szécsényi György esperes úr, az Egyházkerület elnöksége és a belföldi és külföldi barátok segítségével 2000. szeptember 10-én megtörtént a templommá alakított épület felszentelése. Mindehhez harangot is kaptunk, mely az Isten nagy kegyelme.

A mögöttünk lévő évek folyamán építettük és szépítettük a templomot és környezetét. 2004 szeptemberében hálaadó istentiszteleten emlékeztünk meg az új parókia felépüléséről.

Ma a gyülekezet a választói névjegyzék szerint 100 tagot számlál. Hittanórára kevés gyermek jár. Én 27 éve szolgállok Füzesabonyban és Maklárban. Először Makláról jártam át a gyülekezetbe, aztán az új parókia elkészültével 7. éve Füzesabonyból járok Maklárra.

Hálat adok Istennek, hogy adott bátorító ígéretet, adott erőt, és az építkezésekhez is mindig adott anyagi segítséget. Köszönöm a segítségét mindazoknak, akik a gyülekezet fizikai és lelki építésében melletttem állnak és szívvel-lélekkel végzik ezt a munkát.

Pocsi Júlia, Füzesabony

Hitmélyítő angoltábor Sarudon

2010. július 4-től 11-ig Sarudon táborozhattunk. A hét szervezője, Victor Jánosné (nekünk csak Momo néni) ezt a hetet „Hitmélyítő angoltábor”-ként emlegette. És igaza volt, nem csupán angoltáborról volt szó. Családias volt ez a tábor a maga 14-16 főjével. Hála Istennek – a „3 éjszakán át viharos, menekülés a sátorból”-féle akcióink ellenére – jó időt kaptunk a hétre, így délutánonként lejutottunk a strandra is (hurrá, hurrál!).

Minden napunk „be volt programozva”: reggeli, áhítat, csoportos beszélgetés, dicsőítés, ebéd, szabad foglalkozás, vacsora, esti áhítat. Nekem a délutáni foglalkozások közül leginkább a gyöngyfűzés és a fafaragás volt nagy élmény, amiben Momo néni szülei segítettek nekünk. Volt, hogy a beszélgetések késő éjszakáig tartottak a napi Igékről, áhítatokról, és akármilyen fáradtak is voltunk, nem bántuk, mert együtt lehettünk. Úgy érzem, sokakban „elindított valamit” ez a hét... Bennem biztos! Sokszor eszünkbe jutott „Pap bácsi” (Victor János) is, akivel sokat táboroztunk kiskorunktól fogva, de már

nincs itt velünk. Hiszem, hogy Isten velünk volt azon a héten! Hálásak vagyunk Momo néninek, hogy a sok fáradozást, szervezést vállalta és összejött ez a hét! Reméljük, hogy lesz még ilyen felejthetetlen élményben részünk!

Bartha Alexandra „őstáborozó”

Egy vidám hangulatban telt hetet töltöttünk Sarudon július 4-től 11-ig a református angoltáborban. Vasárnap a délutáni órákban érkeztünk meg, és a szállás elfoglalása után hamar megismerkedtünk a többi táborozóval. Ekkor talákoztunk először Briannel, aki Kanadából érkezett, hogy segítse a tábor angol nyelvi oldalát. A hét folyamán az időjárás többnyire nekünk kedvezett, így a strand természetesen nem maradhatott el.

A táborvezetők érdekes és tanulságos történeteivel sokat gazdagodtunk, s szerintem a jövőben nagy hasznunkra fognak válni. A tábori énekek, melyeket gyakran énekeltünk angol és magyar nyelven egyaránt, mindig kellemes emlékeket fognak felidézni bennünk.

Köszönjük ezt a szép hetet Momo néni-nek, Ritának és Briannek! Reméljük, jövőre ismét találkozunk.

Jerga Mariann

Hálás vagyok Istennek, hogy erőt, lehetőséget adott erre a fiataloknak szervezett, már hagyománnyal bíró táborra. Hitmélyítő angoltáborként emlegettük, s reménység szerint valóban az is volt. Hála vagyok az Úrnak a fiatalok vidámságáért, nyitottságáért és a munkatársakért is. Nincs hely mindent felsorolni, de köszönöm Magdinak a fáradhatatlan konyhai szolgálatot, Ritának a sok fordítást, rugalmasságot, és Briannek a zenei és igei szolgálatokat. Aki ott volt (szívvel-lélekkel) az tudja, hogy e mögött a néhány sor mögött mi is van. Ahogy egyik táborozónk mondaná „zsiríkirály volt ez a tábor”. Reménység szerint jövőre is magunkra húzhatjuk a táboros pólónkat, s beszámolhatunk arról, mit munkált bennünk az Úr egy újabb év alatt.

Victor Jánosné, Momo

A hatodik Bodrogekői Ifjúsági Evangéliumi Napok ebben az évben egy előkészítő táborral kezdődött Bózsván. Negyven fiatal hangolódott lelkileg az előttük lévő szolgálatra, hallgatta dr. Nagy Antal Mihály szolgálatát, aki Krisztus az Atyáról, Krisztus a Fiúról és Krisztus a Szentlélekről címmel három szolgálattal erősített bennünket. Ezeket kiscsoportokban beszélgettünk meg. A délutánok is a készülődés jegyében teltek, az újhelyi fiatalok láthatatlan színházat készítettek elő, amelyet a tábor résztvevői ki is próbálhattak. Isten nagyon megáldotta ezt a közös időt, mindnyáján lelkileg feltöltenek kezdhetjük a szolgálatot.

A BIEN helyszíne ezúttal Sátoraljaújhely volt. Köszönjük a helyi gyülekezetnek és a városnak az önzetlen segítségét. Egy nagyon hangulatos helyen a mozi közben rendeztük az alkalmakat. A szolgálattelévő Pótor László tokaji református lelképásztor volt, aki nem csak egyedül szolgált, hanem szolgáló csoportokat is hozott, az első nap a Magyar Kékereszt Egyesület – Református Iszákosmentő Misszió Rakamazi Utógondozó Csoportja tett szívhez szóló biznyságtételt, a második napon a 40-esek köre számolt be egyttelétről. Az evangelizáció központi üzenete: Jól élni csak Jézus Krisztussal lehetséges!

Három ige alapján hallottunk biznyságot, amelyeket elolvashatunk a www.szikra.tirek.hu oldalon. Mindnyáján mélyen megérintődtünk a szolgálatok során, nagyon áldott volt mindegyik este.

Szolgáltak még közöttünk a fiatalok, akikre mindenben lehetett számítani, és minden délután láthatatlan színházzal várták az érdeklődőket, illetve az áhítatok előtt dicsőítéssel szolgáltak, valamint lelképásztor társaim, akikkel együtt szerveztük a programokat.

A fellépő egyttések: Pintér Béla és csapata, akiknek a város a nagyszínpadot biznysította, így nemcsak a BIEN-en résztvevők, hanem az új sétálóútcán járkáló emberek is megálltak, közel 350 ember hallhatta biznyságtételüket.

A második napon a Nemadomfel egyttés szolgált, és nagyon mélyen megérintett bennünket őszinte és szívhez szóló biznysításuk: Ne adjátok fel!

A harmadik napon Kárpátaljáról az Antal házaspár szolgált, akik közel vittek bennünket Issten szeretetéhez.

Köszönjük a szolgálattelvők munkáját. A legnagyobb köszönet mégis annak jár, aki adott belső lelki tartalmat, erőt és áldást: legyen minden jó adományért dicsőség Istennek!

Tóth Tamás

Jubileumi konfirmáció – a Jézus Krisztusba vetett hit véd meg

Jubileumi Konfirmáltak Találkozója-
ra került sor 2010. augusztus 22-én a to-
kaji református templomban. Az 1940 és
2005 között konfirmáltak közül az 5, 10,...
70 éve konfirmáltaknak szólt a meghí-
vás. Nagy gyülekezeti összefogással, kere-
sés és „nyomozás” után összesen 113 egy-
kori konfirmandust sikerült beazonosítani,
megkeresni és megszólítani, akik kö-
zül harmincketten jöttek el. A tokajiakon
túl volt, aki Rakamazról, Miskolcraól, Nyír-
egyházáról, Sóstóhegyről érkezett, egy volt
konfirmandus pedig éppen itthon volt
Ausztráliából.

Az ünnepi istentiszteleten az Efézus 6,16-
ból szólt Isten Igéje: „Vegyétek fel minden-
képpen a HIT PAJZSÁT, amellyel kiolthat-
játok a gonosznak minden tüzes nyilát!”
Az igehirdetést egykori konfirmandusok
bizonyágtételei követték, ezekből idézünk
néhányat:

„Amit egyértelműen a konfirmációtól, a
Tokaji Református Egyházközségtől kap-
tam, az egyfajta második család. A gyüle-
kezet szeretete, figyelme bizonyára mind-
nyájunknak sokat jelent. Tudunk egymás-
ról, örülünk a másik örömeinek, közösen
hordozzuk a fájdalmas terhet. A konfirmá-
ció után volt számomra folytatása a törté-

netnek. Barátokat, Csillag-pontokat, csodá-
latos élményeket kaptam a hitben. Itt, a to-
kaji templomban kértük a férjemmel Isten
áldását a házasságunkra, és a kisfiunkat is
itt keresztelték meg.”

„Visszaemlékezve az iskoláskoromra any-
nyit tudok, hogy hittanórára, majd a konfir-
máció előkészítőre jártam, és 1960. május
29-én konfirmáltam... Egy jó „buli” volt
odajárni, együtt lenni a többiekkel, a temp-
lomkertben futkosni, felmászni a toronyba,
az orgona fűtatóján ugrálni stb. De, hogy
milyen Igét kaptam, arra nem emlékszem.
Sajnálatosan ez a Jézus nélküli élet a továb-
bi fiatal felnőtt életemben is megmaradt,
nagyon jól elvoltam nélküle. Most már na-
gyon sajnálom – kárnak és szemétnak íté-
lem – életemnek azokat az elfecsérelt éve-
it. DE! Azért ha nem is vettem észre, egy
kis magocskát ott szunnyadt az én szívem-
ben is, ami aztán egyszer csak életre kelt,
és elkezdtem vágyakozni. Isten Szentlelke
elkezdett munkálkodni bennem, és noha
még nem készült el velem, de bizonyosan
be is fejezi. Mindennap hálát adok, ami-
ért bezörgetett a szívem ajtaján, magához
ölelt, és nem hagyott elveszni. Most már
tudom, milyen az a béke és az a sem-
mihez nem hasonlítható boldogság, ami

Tőle van. Ezért hálából igyekszem minél
többet szolgálni a gyülekezetben az Ő di-
csőségére.”

„Ma már biztosan hiszem, hogy a „Mi-
atyánk neve” úgy szenteltetik meg ma-
gunkban, családjunkban, gyülekezetünk-
ben, városunkban, egyházunkban, ha most
felállunk és mindazt a szeretetet, örömet,
békességet, amit valaha is a Mi Atyánktól
kaptunk, hisszük és szétosztjuk embertár-
saink között”.

„Ezelőtt 15 évvel ugyanígy álltam itt a
szeretteim és a gyülekezet körében, és meg-
vallottam, hogy én a katolikusnak keresztelt
a református vallást megtartom, és soha el
nem hagyom. Miért döntöttem így? Szüle-
tettem egy fűgyermekünk is, akit igaz refor-
mátusnak szerettünk volna nevelni. Én er-
ről a vallásról nagyon keveset tudtam. Soha
nem felejttem el Varga néni lélekmelengető
drága szavait! Úgy fogadott itt a templom-
ban, mintha mindig idejártam volna. Sze-
retettel mutatta, hogy hová ülünk, és a kö-
vetkező alkalommal még egy kis virágcsok-
rot is tett a helyünkre. Ezért ha idegen jön
a templomunkba, szólítsuk meg, kísérjük
helyre, adjunk neki énekes könyvet, mert
nem tudhatjuk, hogy mi hozta ide! A Jé-
zus Krisztusba vetett hitem csak erősödött,

mikor bajok, betegségek látogatták a családkunkat. Hit által adott az Úr erőt és kitarást az elhordozásukhoz.”

„Az úrvacsora vétele után nálam is bekövetkezett az, ami sok itteni konfirmandussal, egyre ritkábban jártam templomba, és mintha 1965. április 25-e után már nem lett volna semmi teendőm. Egy szóval jellemmezve, eltávolodtam. Nem teljesítettem

hitvallásom azon részét: Hozzá hűséggel ragaszkodom... Aztán sok idő telt el. Magam sem tudom pontosan, mikor és hogyan, de szükségét éreztem annak, hogy a konfirmáció tanításait betartsam, hiányzott valami, hiányzott a hit, az igehirdetés. Hiányzott a Biblia a könyvek könyve. Újból itt vagyok. Örülök és hálát adok Istenünknek, hogy hitemet most újra megvallhatom, és

a hitben megállhatok mindhalálig. Egy kedves énekem soraival fejezném be mondanómat: „Hinni taníts Uram, kérni taníts! Jézus te visszajössz, várni taníts! Majd, ha kegyelmesen Nézed az életem: Állhassak csendesen: hinni taníts!”

(Pótor László tokaji lelkipásztor beszámolója alapján a szerk.)

Hírcsokor a sárospataki gyülekezetből

Sárospatakiak jártak Trianonban június 4-én a békediktátum 90. évfordulóján a Magyarok Világszövetsége rendezvényén. Utazásuk előtt a 8-kor Színház tagjai műsorukat előadták az istentisztelet keretében, és magukkal vitték azt az iskolai kisharangot, amelyet egykor Aradon öntöttek, hogy az óhazai harangokkal együtt lélekharangként szólaljon meg a világ minden magyarjáért.

Mambo Clapperton Malawiba vizsautazása előtt igehirdetéssel köszönt el a sárospatakiaktól. Az itt töltött egy évben városszerte megszerették a mosolygós, könnyű léptű afrikai lelkipásztort, aki boldogan viselte ezen a napon a fekete öltönyt és a palástot. Élmény volt látni, ahogyan megélte a missziói célra kapott ajándék átvételét, örömet nemcsak szavakban, hanem imádságban és éneklésben is kifejezte. Szavai sokáig visszhangzanak majd szívünkben: „Ne aggodalmaskodjatok a ti életetek felől...”

A sárospataki templom **Mooser orgonája** nem panaszkodhat, hogy nem használják. Júniusban Szotyori Nagy Gábor orgonaművész játszott rajta az istentisztelet ke-

retében a Zempléni Fesztivál jóvoltából. Júliusban Fassang László orgonaművész kíséretével hanglemezfelvétel készült a Bubnó Tamás vezette Szent Efrém Kórus közreműködésével, akik zenés szolgálata feledhetetlen marad a gyülekezetben. Fassang László a Crescendo művészeti akadémia keretében mesterkurzust tartott az orgonán, tanítványai szívesen szolgáltak gyülekezeti alkalmakon is, így az augusztusi zenés kerti partin is, amin több mint négyszázan vettek részt. Különleges hangversenyt adott kortárs kórusművekből a Zempléni Fesztivál keretében Nagyváradról a Filharmonia kórusa – köztük Lorántffy Zsuzsanna emlékezetére komponált művel. Szeptemberben Péczeli István Max Reger emlékére adott hangversenyt, Bundzik Tímea és dr. Mellesné Boros Kinga orgonaművészek gyakori közreműködéssel, a templom kórusa kíséretével szolgálnak, mint például a Zempléni Református Egyházmegye idei közgyűlésén, vagy Bőjte Csaba és dr. Ternyák Csaba érsek sárospataki látogatása alkalmából.

A sárospataki fiatalok számára nyári élményt egyrészt a **cserkésztábor** kínált, ami az idén a vízpart természetrajzát és a horgászati ismeretek elsajátítását kínálta a résztvevőknek. Másrészt együtt táboroztak fiataljaink dr. Győri István vezetésével Telkibányán a németországi és angliai partner ifjúsági csoport tagjaival. A nyelvi összehangolás mellett a tábor té-

mája a közösség értékeinek bibliai megismerése volt.

Mély nyomot hagyott a sárospatakiakban a **Dombóvárról érkezett zenés csoport**, akik sorában különböző fogyatékkal élő embertársaink is helyet kaptak, és az elhangzott megzenésített verseken túl az egész műsorok üzenet lehetett.

A sárospataki gyülekezet **nyári kirándulásán** felkereste a tiszalöki erőművet, ami különös történelmi emlékhely, hiszen az építést kényszermunkások végezték, akik közt számos politikai elítélt volt, presbiterek, lelkipásztorok is és szenvedő magyar sorstársaink. Meglátogatta a csoport Tiszadobon a kastélyt, Hajdúnánáson a Református Szeretetotthont, és Hajdúdorogon a görög katolikusság nevezetes központját.

Egy új közösségi alkalom szerveződött a gyülekezet kebelében a nyár folyamán **Crea-Team** elnevezéssel. A mintegy huszonöt tagból álló csoport kéthetente találkozik, és a közös beszélgetés mellett nem csak a száj, a kéz is jár. Különböző „hulladék anyagokból” kézügyességgel és ötletekkel emléktárgyak készülnek, melyeket

a rendezvények jótékonyági akcióin lehet hasznosítani. A teafilter tasakokból díszes üdvözlőkártyák, az elhasznált CD lemezekből poháralátétek, a régi filmtekercsekből könyvjelzők lesznek az „kreatív csoport” keze nyomán. A tagok szívesen vesznek részt a gyülekezet rendezvényein, és egy-

egy kirándulás, szalonnasütés váltja a munkás alkalmakat.

Szepsi Laczkó Máté prédikátor, Lorántffy Zsuzsanna nevelője emlékeztet igyekeznek Sárospatakon is elevenen tartani, akit a borászok az „aszúbor atyja”-ként tartanak számon. Névnepja kö-

zelében a gyülekezet, a város, a hegyközség, a közművelődési intézmények és iskolák együttműködve borversennyel, szüreti felvonulással, színes programokkal és ünnepi istentisztelettel tették elevenné a hagyományőrzést.

Virágh Sándor

Testvérgyülekezeti találkozó: Bodrogkeresztúr-Aggtelek

KÁNYÁDI SÁNDOR: A FÁK ÉS A VÉNEK

1
MEGVÉNÜLTEK, AKÁR AZ ŐSZI FÁK,
S NINCS EGY LEVÉLNYI REMÉNY
A TAVASZRA.
INDULNÁNAK, DE AZ ŐSZI FÉNY
PADON MARASZTJA.

2
IRIGY SÓHAJJAL NÉZNEK
A SÉTÁLÓ UTÁN A FÁK,
PEDIG AZOK CSAK CSOSZOGNAK SZEGÉNYEK;
HÁNY TAVASZT ADNÁNAK ÉRTE, HA LEGALÁBB
BÁR EGYET LÉPHETNÉNEK.

3
LEFELÉ NÉZ A FA,
S ALÓLA EGY ÖREG
FŐL A FÁRA.
ÉS MILYEN EGYFORMÁN REMEG
A KÉZ A TÉRDEN
S A LEHAJLÓ FA LOMBTALAN ÁGA.

4
– KÖNNYŰ NEKI – MONDJA A VÉNEMBER –,
SOHASEM FÁRADT,
NINCSÉN SZÜKSÉGE BOTRA.
– KÖNNYŰ NEKI – MONDJA AZ ÖREG FA –,
BOTJA IS VAN, HA MEG ELFÁRAD,
LEÜL EGY PADRA.

(1964)

Nagy buzgalommal és örömmel készülődtünk a nagy eseményre, hogy testvéreket találjunk, és együtt örülhessünk, együtt szolgálhassunk. Június 19-én eljött a nagy nap, mikor – sóstófalvaiak, bodrogkisfaludiak, bodrogkeresztúriak – elindulhattunk Aggtelek felé egy 50 fős busszal.

Tízóraival vártak bennünket a gyülekezet tagjai, és a Czinke lelkész házaspár. A találkozó két részből tevődött össze. Elsődleges volt megismerkedni a gyülekezettel, a gyülekezeti étellel, közösséget formálni, alakítani a két gyülekezet között.

Készültünk, szívünk minden szeretetével, lelkiükben gazdagon. Vittünk lelki táplálékot, a keresztúri bibliaköröseink énekekkel, verssel; ifjaink gitáros énekekkel, bizonyoságtétellel, verssel; a kistaludi szennybetegjeink énekekkel tették bizonyoságot. Mint minden istentiszteleten az ifjak részt vettek a liturgiában is imádságokkal és igeolvasással.

Emellett ajándékot is vittünk a találkozó emlékére: egy festményt, egy keresztúri ke-

rámiavázát, melyen a református templomunk képe van és persze egy kis furmint gyógyszert is, a mi borvidékünkéről.

Nagyon szép alkalmon lehettünk együtt, az aggtelki templom tele volt, és olyan szépen zengett az ének.

Czinke Sándorné Tarsoly Eszter tiszteletes asszony éneket tanított nekünk, melyet végül sikerült kánonban is elénekelni. „Istené legyen minden dicsőség...”

Az aggtelkiek étfogásos ebédvel vendégelték meg minket, a híres aggtelki nokedlivel, sokféle süteménnyel. Hálásak vagyunk vendégszeretetükért, és hogy elfogadtak bennünket TESTVÉREKNEK!

A másodlagos cél a cseppkőbarlang megtekintése volt, a világörökség szebbnél szebb cseppkőformáiban gyönyörködhetünk.

Köszönjük a lelkész házaspárnak a szervezést, a gyülekezetnek a meleg fogadtatást.

Ezzel nem zárul le a találkozó, hiszen szeptember 11-én viszontlátkozó lesz immár Bodrogkeresztúron. Isten velünk, viszontlátásra!

Szűcs Edina lelképásztor

Szubjektív árvíz-mozaikok (Gere Gábor József varbói lelkipásztorral beszélgettünk)

Eleink idejében a májusi eső aranyat ért. 2010-es esztendőnk felborult világában mindent vitt. Házakat, kerteket, megküzdöttek megeremtett élet-munkákat. Ha csupán egy családnak kellett volna menekülnie és végignéznie mindene elmerülését, az is tragédia lett volna, de áradtak apró patakok folyóvá robbanva, folyócskák gátakat szaggatva, falvakat, városokat körülzárva: vízzé és rommá változtatva mindent, ami útjukba került, szárazak, ezrek életét fenyegetve. Soba nem látott ár és soba nem látott összefogás. Közös erőfeszítés vezényszóra, szállítva, szomszédból vagy az ország más részéről önként gátakra futva homokzsákkal, segítő kezekkel, segélyekkel.

Tízvezermi pillanatot lehetne és kellene leírni – mindenkinek a maga fontos mozaikját. A következő két oldalon egyetlen részletet mutatunk be egyetlen visszaemlékezés alapján, jelezve, hogy nem felejtettük el, ami történt: imádkozó együttérzésünk kifejezéseként és tiszteletadásaként mindazok iránt, akik bármit tettek a bajba kerültekért, „szükséget szenvedőkért”.

- *Hogyan kezdődött számotokra az árvíz története?*

- Talán sokan tudják, hogy nem egy, hanem két árvíz volt. A nagy, óriás gátszakadásokkal járó árvíz előtt már megáradtak a patakok súlyos károkat okozva. Mi itt Varbón, a Pitypalatty-völgyben egy vasárnapon észleltük, hogy baj van. A templomunk mellett folyik egy patak, amelynek szintje folyamatosan emelkedett. Itt ki van építve a patakmeder, tehát nem volt baj, de tudtuk, hogy lejjebb már baj lehet. Így az istentisztelet után beültünk öten, fiatal gyülekezeti tagok az autóba, és elindultunk segíteni. A motivációt talán nem kell magyarázni. Akkor sem kellett a fiataloknak magyarázni. Mentünk. Sajólászlófalván zsákolunk először. Egy idő után azonban már nem tudtunk segíteni. Ekkor beszéltem telefonon Kolumbán Gáborral, aki elmondta, hogy Ka-

zincbarcikán már vízben állnak, így átmentünk oda segíteni. Később Edelényből hívtak, és azt a tájékoztatást kaptuk, hogy minél több emberre van szükség, így oda már két autóval indultunk el. Ez még mindig az első árvíz volt, de már ekkor is sokfelől érkeztek az emberek. Beálltunk közéjük mi is – férfiak és nők este hattól hajnalig zsákolunk. Sok segélyszervezet, civil szervezet, csoport megjelent ott. Mi egy kicsit felkészületlenek voltunk – volt, akin nem volt gumicsizma, vagy nem volt megfelelő esőálló öltözék, csak úgy voltunk öltözve, ahogyan el tudtunk indulni. Ekkor elhatároztam, hogy felhívom a Református Szeretetszolgálatot, hogy segítsenek, hogy segíteni tudjunk. Mivel az időjárás rossz volt, készültünk a további segítségnyújtásra. Közben meglepetésemre kaptam egy telefonhívást püspök úrtól, hogy legyek a

Református Szeretetszolgálat kurtatóriumi tagja. Ezt a két kép nagyon összevágott, és hiszem, hogy Isten munkáját láthatom mögöttem. A felkérést megbeszélések követték, létrejött tehát ez a kapcsolat, közben pedig a gyülekezeti tagok készen álltak, és hívtak, hogy kell-e menni valahová, tehetnek-e bármit. Ekkor kaptam azt a felkérést, hogy ha továbbiakban előfordul hasonló eset, igyekezzem a szervezési munkákkal előmozdítani a segítségnyújtást.

- *Ekkor már látszott, hogy az idő nem javul, rengeteg eső esett nagy területen.*

- Hallgattam a rádiót, egyre rosszabb hírek jöttek, a helyzet percenként változott, így tájékoztatást kértünk a Katasztrófavédelemtől. Ők azt mondták, hogy minden emberre szükség van, nekikezdünk tehát a munkának, amelynek első lépése, hogy a lehető legtöbb embert értesíteni kell. Az egyházi

infrastruktúrát vettem igénybe: kör-e-mai-
lek, telefonok, Európa Rádió, mind rendel-
kezésre álltak. Szükségesnek is láttam a mi-
nél szélesebb körű felhívást, mert az elő-
zőekben is azt tapasztaltam, hogy bár so-
kan jöttek, mégsem voltak elegen a gáta-
kon. Az első két Európa rádiós felhívás
után már percenként csörgött a telefonom.
Gyülekezetekhez tartozók és egyházon kí-
vüliek egyaránt kerestek. A Katasztrófa-
védelem Parancsnoksága azt az informá-
ciót adta, hogy Szendrőbe kell mennünk.
Jelentős létszámmal indulhattunk: egyhá-
zi csoportok, de például gárdisták is hoz-
zánk csatlakoztak. Szerdán mentünk oda,
délelőttől dolgoztunk csütörtök hajna-
lig. Közben az Egyházkerület munkatársai
beszerezték esőkabátot, gumicsizmát, va-
gys a szükséges dolgokat. A Lévy Gim-
názium is kiállította csapatát: buszt bérel-
tek és hatórás váltásban jöttek az önként
jelentkező diákok homokzsákot pakolni éj-
jel-nappal. Fantasztikusak voltak. Később
Felsőzsolcára jártak ki.

- Szendrőnél nem sikerült megfogni a gátat.
Nem lehetett könnyű, hogy nem lehet...

- Úgy dolgoztunk, hogy folyamatosan
bukott át a víz, végül az nyert. Közben
már nagyon sokan álltak készen a segítség-
nyújtásra. Csütörtök hajnalban jöttünk le
Szendrőből. Még aznap Kása Gergőék hív-
tak Felvidékről, hogy mekkora a baj, mert
az ifjúsági szervezetüknek van egy busza,
és a falusi hangosbemondók által tudnának
embereket toborozni és mozgatni. Jöttek
is, estére ott voltak Edelényben. Nem csak
magyarok, de szlovákok és cigányok is. Eny-
nyit a politikáról. Vegyes emberek csoport-
ja közösen, egységben. Ezzel kapcsolatban
érdekes volt az a kép, amikor a gárdisták rá-
jöttek, hogy együtt dolgoztak ugyanazon a
szakaszon cigányokkal. A különbség nem
a munkában vagy elkötelezettségben volt,
hanem csak abban, hogy az utóbbiaknak
még bakancsuk sem volt, egy szál sportci-
pőben dolgoztak végig panasz nélkül. Meg-
döbentő volt. Amíg tudtunk, dolgoztunk
a gáton, épp ott, ahol az később átszakadt.
Nekem személyesen is különös élményem
volt ez. Nem sokkal a szakadás előtt ugyan-
is le kellett jönnöm a gátról – onnan, ahol
az átszakadt. Éppen ott. Egy lelkész kollé-
gát nem is találtunk két és fél órán át. Ezek
után már csak a kitelepítésben segédkez-
hettünk.

- Második vesztett csata. Nem rendített ez meg
lelkileg?

- Volt egy jelenet, ami talán elmond min-
dent. Egy édesanya állt a kicsi gyermeké-
vel a kezében, mellette állt a másik gyerme-
ke, akit szintén ki kellett volna hoznia. A
víz derékig ért. Bementem, ölembe vettem
a kislányt, hogy kihozzam. Akkor nálam is
eltört a mécses.

- Az árvíz azonban nem szűnt meg, a munkák
folytak tovább.

- Igen. Másnap főként az ételmentesítés
és a segélyezés volt a feladatunk. A Sze-
retetszolgálat hozta a meleg ételt, és mi-
vel megérkeztek a tábori lelkészek is, olyan
helyekre is el tudtuk juttatni, amelyek már
el voltak zárva Edelényben is, de például
Szendrőladra is, a teljesen elzárt kitelepít-
ett sok száz emberhez. Ebben előtte tel-
jesen ismeretlenek (jósavfőiek) segítet-
tek ki minket. Vihettünk fertőtlenítőszer-
t, ételmentesítőt, vizet, hirtelen szükséges dol-
gokat, melyeket az Egyházkerület mun-
katársai közben beszerezték. Ott egyéb-
ként a lelkigondozásban is tudott segítsé-
get nyújtani az egyház – Bodó Sára érke-
zett például Debrecenből, ha már az ösz-
szefogásról volt szó. A mályi központban
és a Lévy konyhájában folyamatosan főz-
tek. Folyamatosan érkeztek adományok és
segítők. Sok lelkésszel és gyülekezeti tag-
gal találkoztunk. Ezzel teltek a következő
napok. Nagyon jól együtt tudtunk műkö-
dni a helyi önkormányzattal, polgármester-
rel, akik véleményem szerint nagyon nagy
munkát végeztek.

- Szendrő, Szendrőlad, Edelény. Közben a Her-
nádán vonult az ár, és a Sajón, Bódván is egy-
re lejjebb.

- Vasárnap eljöttünk Edelényből, és to-
vább mozdultunk, következett Felsőzsolca,
Ócsanás, Sajólad, Bócs, Hernádnémeti,
Hernádkak. Az adományokat persze folya-
matosan küldtük. Ezek szervezésében vál-
talt nagy munkát magára Kis Gergely Már-
ton. Ő szervezte a zempléni és egyéb ado-
mányokat, állandó kapcsolatot tartva a baj-
ban levő települések lelképásztoraival.

- Segélyszervezés azonban már szakma. Sok jó
szándék semmiül meg a tudás hiányával. Szerve-
zési gondok, egyebek. Ugyanígy lényeges a segély-
zési, adományozási kultúra, hiszen vannak, akik
szép, jó állapotú, hasznos dolgokat adományoz-
nak, mások azonban – és ilyenek is akadnak –
a száz éve szekrény alján tárolt lomjaiktól szaba-
dulnak meg.

- Az adományok között valóban akad
ilyen is, olyan is. A kérdés másik része
azonban fontosabb, és önmagában össze-
tett. Azt mondhatom, hogy amíg komoly
krízis volt, amíg az volt a kérdés, hogy mit
esznek az emberek, addig jól tudtunk segí-
teni. Utána tényleg jelentkeztek problémák.
Egyrészt kevés volt az ember, másrészt erre
a feladatra hosszabb távon fel kell készülni.
Egyáltalán nem vagyok biztos abban, hogy
az utólagos segélyezést nekünk kell egy-
házként, gyülekezetként végezni. Erre ott
vannak a szeretetszolgálatok, segélyszerve-
zetek. Jelen pillanatban nem vagyunk felké-
szülve sem létszámban, sem eszközökben,
ami nem jelenti azt, hogy ezt egyszerűen el-
fogadhatjuk. A továbbiakban érdemes fel-
készülnünk akár a krízisekben való segít-
ségnyújtásra is. Az egyháznak ugyanis ép-
pen az az erőssége, hogy sok önkéntest ké-
pes mozgósítani. Őket érdemes lenne fel-
készíteni, hogy a Kerületben legyenek ha-
tékony, mozgósítható csoportok. Magamat
is szeretném tovább képezni, hogy eredmé-
nyesebben tudjak segíteni, de ugyanígy el-
képzelhetőnek tartom például az önkén-
tesek bevonását. Összegyűlhetnénk, hívhat-
nánk szakembereket, akik tanítanának ben-
nünket, megosztanák velünk tapasztalatu-
kat, tudásukat. Egymást erősítve, szerve-
zetten nagy dolgokra lennénk képesek. Ér-
demes ezzel foglalkozni.

Érdemes. De csak azt kívánhatom, ne legyen
rá szükség...

Barnóczki Anita

Jubileumi hangverseny az Aranykehely Fogadóban

Különleges alkalom zajlott 2010. május 8-án 16.00 órától a Csomasz Tóth Kálmán Református Alapfokú Művészetoktatási Intézmény szervezésében. Rendhagyó volt a koncert, ugyanis a helyszínt a gyönyörű panorámával rendelkező Aranykehely Fogadó Díszterme biztosította. Szokatlan – a közel 60 fős nézőközönség számára meglepetésként szolgált – az is, hogy a kamaracsoportban szereplő növendékek reneszánsz korhű ruhákban adták elő igényes műsorukat.

A műsor alatt időutazáson vettünk részt, amely korszakonként mutatta be a zeneszerzők darabjain keresztül a zene és a hangszerek átalakulását.

Ezt az ünnepélyes, de meghitt alkalmat használta fel Szűcsné Farkas Zsuzsanna igazgató arra, hogy megemlékezzen Lezák Gyuláné pályájának illetve intézményünknel eltöltött munkásságának 20 éves évfordulójáról. Megköszönte lelkiismeretes, színvonalas munkáját, amellyel növendékeit nemcsak a hangszer használatára tanítja meg, hanem elvezeti őket az igényes zene szeretetéhez is. Átadta az iskola ajándékát, Bolacsek László

dédestapolcsányi ötvösművész violinkulcsos kisplasztikáját. Végső meglepetésként a résztvevők egy óriási dobostortát fogyaszthattak el közösen.

Az elhangzott művek:

1. Anonymus: Reneszánsz táncok
2. Lasso: Bicinium
Schein: Allemande
Praetorius: Duo
3. Purcell: Abdelazar tánca
4. Telemann: Duo
5. Pleyel: Andantino és Rondo
6. Corelli: Sarabande
Gigue
7. Mozart: Kis éji zene /részletek/

A kamaracsoport tagjai: Fürjes Evelin 5. oszt. fuvolya, Mezei Bianka 7. oszt. fuvolya, Mezei Fruzsina 3/B fuvola, tenorfuvolya, Németh Eszter 3/B fuvola, basszusfuvolya.

Ünnepi tanévnyitó istentisztelet Miskolc legősibb gimnáziumában

Az idei tanév megnyitására a Lévay hagyományainak megfelelően került sor, mégis különleges, eltérő volt a többitől. A felújítás miatt felállványozott Kossuth utcai református templom képe fogadta most az ünnepi alkalomra érkező diákokat, szülőket és tanárokat. Ezen a tanévnyitón nem csak „magunk között” voltunk mi Lévaysok, hanem sok meghívott vendég is érkezett a miskolci és a vidéki gyülekezetekből, megtisztelve ezzel a jubileumi évet kezdő gimnáziumunkat. Az új diákok izgatottan sorakoztak a templom előtt és várták, hogy bevonulhassanak a „rég”i lévays diákok közé. A tanévet megnyitó istentiszteleten Csomós József, a Tiszánineni Református Egyházkerület püspöke hirdette az igét. Ezt Ábrám Tibor igazgató úr beszéde követte, amelyben utalt az előző napi Kárpát-medencei református tanévnyitó jelentőségére, a Lévay értékeire – melyekre joggal lehetünk büszkék – és az előttünk álló tanév sok kiemelt eseményére, prog-

ramjára, amelyekkel a 450 éve fennálló iskolánk előtt tisztelgünk. Ezen a rendhagyó tanévnyitón tizenöt miskolci és vidéki gyülekezet lelkipásztora kapott oklevelet köszönetképpen azért, mert ezekből a közösségekből érkezik a legtöbb diák a Lévay falai közé. Ebben az évben, az iskola két újabb stratégiai partnerének köszönetet mond az együttműködésért: dr. Patkó Gyula, a Miskolci Egyetem rektora és Szabó Sándor, a Lévay József Közművelődési Egyesület elnöke vehetett át elismerő oklevelet. Végül az újonnan érkező tanárok és diákok fogadalomtételének lehetünk szem- és fültanúi.

Nem volt könnyű most sem fegyelmeztetni, az ünnepi istentisztelethez méltóan viselkedni, hiszen annyi mesélnivalónk, élményünk volt még a nyári szünet-

ből, amit szerettünk volna azonnal megosztani egymással, de ugyanakkor éreztük azt is, hogy egy rendkívüli tanév előtt állunk, és felemelő érzés egy 1560-ban alapított református gimnázium diákjának lenni.

Nagy Zsófia 10. c osztályos
média tagozatos diák

Kétnapos éretlen táborban vettek részt a Lévy József Református Gimnázium és Diákotthon hetedik és kilencedikes új diákjai. Négy osztály indult augusztus 27-én reggel a Mályiban található Mécses Központba, hogy megismerkedjenek osztálytársaikkal, osztályfőnökeikkel. Az elmúlt évek táboraihoz hasonlóan az idei is egy bizonyos témát dolgozott fel. A két nap programjainak többsége az „Őrizd meg...!” gondolat körül forgott. Az osztályok minden nap többször is összegyűltek, hogy az osztályfőnökök által kigondolt játékos feladatok segítségével könnyebben megismerhessék egymást, hiszen a tábor célja a közösségformálás volt. Pénteken bemutatkozott a Kösöntyű – az iskola néptánccsoportja – egy rögtönzött táncház keretében. A szombati program bibliai gondolatokkal kezdődött, a közös éneklést még az elszakadt gitárhúr sem zavarhatta meg. Ezt követően csoportokra osztva vetélkedő indult, melyet a diákpresbiterrek vezettek a tó körül. A játékos feladatok mindegyike az előző nap elhangzott bibli-

FOTÓ: SZABÓ SZILVIA 9. C

ai gondolatokhoz kapcsolódott. Az éretlen tábor befejező programja a cserkészek bemutatója volt, akik játékaikkal megmozgatták kicsit az osztályokat. Az együtt töltött két nap után szinte összeszokott közösségként tértek vissza a diákok Miskolcra. Az éretlen tábor zárásaként az Avasi temp-

lomban egy rövid istentiszteleten vett részt mindenki, ahol a jelenlévő szülők a két nap alatt tanult énekekkel és gyermekeik tanáraival is megismerkedhettek az eseményt záró szeretetvendégségen.

Gömze Eszter és Kasza Krisztián
9. c osztályos média tagozatos diákok

Hírek a Sárospataki Református Kollégium Gimnáziuma, Általános Iskolája és Diákotthona életéből

Anyár is mozgalmas volt a Sárospataki Református Kollégiumban. Sikeres és mozgalmas volt a nyári időszak a Sárospataki Református Kollégiumban. Jó néhány református gyülekezet és egyéb szervezet tartotta nyári táborát a Kollégium férőhelyeit kihasználva Sárospatakon, valamint intézményünk adhatott otthont immáron másodszor a Crescendo Nyári Művészeti Akadémiának. Utóbbinak köszönhetően a pataki polgárok számos igényes koncertnek lehettek a hallgatói. A tavaly megújult kollégiumi Csónakház idén nyáron újra fogadhatott vendégeket. Ami a fejlesztéseket illeti, a szokásos éves karbantartásokon túl nagyobb volumenű munkák is folytak. Az Oktatási Közalapítványnál elnyert sike-

res energetikai pályázat következtében új nyílászárók kerülnek a Kossuth Internátus épületébe. A projekt összköltségvetése mintegy huszonnégy millió forint, amelyből nyolc millió forint a pályázati pénz, a fennmaradó részt pedig a fenntartó, a Tiszáninneni Református Egyházkerület állta. Szintén önerőből valósult meg az új elektronikus beléptető rendszer, amely a főépület és az internátusok, illetve az ott lakók és dolgozók biztonságát növeli.

Dombóváron nyaraltak a kisrefisek

A Sárospataki Református Kollégium Gimnáziuma, Általános Iskolája és Diákotthona tanulói Dombóváron nyaraltak egy nagyon szép táborban. Intézményünkben szép számmal voltak olyan gyermekek, akik egész évben kiválóan teljesítettek, eredményesen szerepeltek a különfé-

le versenyeken, illetve jó tanulmányi eredményt értek el. Összesen huszonnégy tanuló vehetett részt a jutalomüdvülésben. Nagyon gazdag program várta őket, hiszen megismerkedhettek Szekszárd és Dombóvár környékével, nevezetességeivel. A diákok tartalmas és érdekes programokban – többek között a világ legnagyobb magánkézben lévő kaktuszgyűjteményének megtekintése, helytörténeti kiállítás, illetve különleges szoborpark meglátogatása – vehettek részt. Dombóvár polgármestere kereste meg a helyi önkormányzatot azzal, hogy az árvízkarosult településekről szívesen látnának gyerekeket a nyári szünet utolsó hetében. A teljes hét ellátási költségeit a Dombóvári Kistérségi Társulás vezetői vállalták, az odautazást a Sárospataki Polgármesteri Hivatal tette lehetővé.

Pecúrok tábora Sárospatakon

2010. augusztus 30-án izgatott szülők és diákok sorakoztak a Refi portáján, hiszen a pecúrok számára kétnapos tábor kezdődött. Közös áhítaton megtöltöttük a Kollégium Imatermét. Vallásstanárként Fehér Zoltán tolmácsolta az igét. Jó érzés volt együtt imádkozva indulni az új tanévre. Ezek után szülői értekezlet és az osztályfőnökökkel való ismerkedés következett. A diákok közös ebéden vettek részt, majd városismereti vetélkedő, környezetük felfedezése, sportvetélkedő szerepelt a napi programban. A teaház és a táncház a felső évesek vezetésével jó hangulatot teremtett. Másnap délután a tanévnyitó ünnepélyen a fogadalomtétellel zárult a kétnapos rendezvény. Bízunk benne, hogy el tudtuk mondani és bizonyítani, nagy szeretettel vártuk új diákjainkat. Reméljük, hamarosan otthonra találnak a Refiben.

Tanévnyitó ünnepség intézményünkben

A Sárospataki Református Kollégium Gimnáziuma, Általános Iskolája és Diákotthona 2010. augusztus 31-én 16 órától tartotta tanévnyitó ünnepségét a református templomban. Ünnepi beszédében Szatmáriné Tóth-Pál Ildikó igazgatónő sok szeretettel köszöntötte a jelenlévő vendégeket, diákokat, szülőket, kollégákat, az iskola kapuit először átlépő kisrefiseket, valamint a hetedik és kilencedik osztályba érkező pecúrokat. „Elindulni annyi, mint hinni és remélni” – hangzott az idézet az ünnepi beszédben. Az igazgatónő kiemelte, fontos, hogy megtanulják a diákok, me-

lyek a fontos és helyes értékek, melyeket kutassák a nagyvilágban. Család, szeretet, összetartozás, mindez jellemzi az iskolát.

A nyár nemcsak a diákok, de az iskola életében is változást hozott. A fejlődés jegyében folytatódott a három évvel ezelőtt elindított internátusi felújítási program, továbbá öt tantermet sikerült berendezni új bútorokkal, köszönhetően a Sárospataki Református Kollégiumért Alapítványnak, valamint a szülők 1%-os felajánlásának. Az öregdiákok által alapított ösztöndíjak sora tovább bővült ebben a tanévben. Átalakult a tanári kar is, hiszen az őszi folyamán két tanárnő vonul nyugdíjba. Bódi Gézané és Kálmán Zsuzsanna tanárnőket ebből az alkalomból Pedagógus Szolgálati Emlékéremmel tüntették ki. A díjak átadását követően az új kollégák fogadalomtételére került sor. Ebben a tanévben három új pedagógus érkezett intézményünkbe: Kovács Eszter angol-biológia szakos tanárnő, Fejér Zoltán vallás-tanár-lelkipásztor és Fekete András matematika-technika szakos pedagógus.

A tanári fogadalomtételt követően a kezdő évfolyam hallgatói mondták el az eskü szövegét. Az iskolai énekkar szolgálatát az általános iskolások szavalata követte, majd Balla Gábor orgonajátékában gyönyörködhettünk.

Elismerésben részesült a Kossuth Internátus Beszédművelő köre

A Kazinczy-díj Alapítványi Bizottság jutalomban részesítette a Kossuth Internátus Beszédművelő körét a szép magyar be-

széd ápolása érdekében végzett munkájáért. Ebből az alkalomból elismerő oklevelet vehetett át Sinkó István tanár úr. Hajas Réka, Bodnár Lúcia és Körmöndi Bettina a tanévnyitó ünnepségen könyvjutalomban részesültek.

Felvételi előkészítő indult a Sárospataki Református Kollégium Gimnáziumában

A Sárospataki Református Kollégium Gimnáziuma, Általános Iskolája és Diákotthona felvételi előkészítőt indított magyar nyelv és irodalom, valamint matematika tantárgyakból. Az első foglalkozásra 2010. szeptember 24-én került sor. Az előkészítő anyaga igazodik a központi kompetenciaalapú felvételi követelményekhez. A jelentkezők a szaktanárok irányításával áttekinthetik a leglényegesebb feladattípusokat, megoldási stratégiákat, gyakorlatokat és tanácsokat kaphatnak a szóbeli elbeszélgetésekhez is. Az előkészítő foglalkozások ingyenesek.

Helyszín: Sárospataki Református Kollégium Gimnáziuma

Időpontok: pénteki napokon 15 és 17 óra között

Az érdeklődők az iskola titkárságán kaphatnak felvilágosítást személyesen vagy telefonon a 47/311-209-es telefonszámon, valamint részletes tájékoztatót találhatnak az iskola honlapján. Az intézmény e-mail címe: refi@reformatus-sp.sulinet.hu

Bármikor érdemes bekapcsolódnunk! Várunk minden érdeklődőt!

Novemberben Nyílt nap lesz a Sárospataki Református Kollégium Gimnáziumában

Időpont: 2010. november 26-án, péntek 8.30

Helye: Kollégium Imaterme Sárospatak, Rákóczi út 1.

A nyílt napon lehetőség adódik a szülőknek és a diákoknak arra, hogy tájékozódjanak a 2011-2012-es tanév elképzeléséről, képzési lehetőségeiről, és betekintsenek az iskola és az internátusok életébe. Nagy szeretettel várunk minden érdeklődőt!

Összeállította Csikó Szilvia

A gyülekezetek követei a teológián, az Úr követei a gyülekezetekben

Különös ünnepi alkalma volt a Sárospataki Református Teológiai Akadémiának júniusban az elmúlt tanév zárása. A Sárospataki Református Presbiteri Népfőiskola két éves képzésének első évfolyama zárta le itteni tanulmányait. Egy ilyen, több évszázados intézmény életében a maga ünnepélyessége ellenére is megszokott, hogy évente újabb hallgatók végeznek. Ez a mostani mégis újabb történelmi alkalom lehetett. A lelkészek mellett az utóbbi években hitoktatók és lelkipásztori munkatársak is indulnak már szolgálatukra az Akadémia falai közül. Hálásak vagyunk azokért, akik ezen a szakirányon tanulnak, hiszen felnőtt, többnyire családos, polgári foglalkozású emberekként tanulási vágyukkal, élet- és gyülekezetszemléletükkel sajátosan gazdagítják az intézményt és segítik a gyülekezetekkel való kapcsolatot.

Mégis éppen ezen a területen érezzük különösen fontosnak, sőt hiánypótlónak azt, hogy presbiterek és gyülekezeti tagok népfőiskolai formában ugyancsak bekapcsolódhattak a teológiai oktatásba, az Akadémia munkájába. Azzal ugyanis, hogy az ő felvértezésük is részévé válhatott a teológia szolgálatának, az Akadémia egy fontos és sajátos vonása erősödhetett tovább: a gyülekezetekkel, a gyülekezeti élettel való szerves és közvetlen kapcsolat.

A presbiteri népfőiskolai képzésben résztvevő mintegy hatvan testvérünk a szó szoros értelmében a gyülekezetek követeként forgolódott a teológián, akik itt a mai gyülekezeti élet örömeit, gondjait, sajátos feladatait, kérdéseit szólaltatták meg. Ezt az életkorra, polgári foglalkozásra nézve na-

gyon sokszínű közösséget örömteli módon egységesen jellemezte a gyülekezeti életben való helytállásra, az engedelmes keresztyén életre és megáldott szolgálatvégzésre való igyekezetet.

Nagyon jó érzés volt látni rajtuk azt, hogy küldetésük betöltése érdekében milyen odaszánással igyekeznek hitben, ismeretben és tapasztalatokban is gyarapodni, s mennyire készek ezért időben, erőben és anyagiakban is komoly áldozatot hozni.

A presbiteri népfőiskolai csoport ilyen módon fontos alkotó tagjává vált az Akadémia közösségének. Jelenlétük formálja az intézmény lelkiségét, az oktatók számára pedig kihívást is jelent és lehetőséget biztosít arra, hogy újra és újra szembesüljenek a mai gyülekezeti élet hitbeli és gyakorlati kérdéseivel, szükségével, s azokban igyekezzenek a hallgatókon keresztül minél hatékonyabb segítséget nyújtani a gyülekezeteknek. Ezen a területen különösen is szeretnénk hasznosítani az elmúlt két év tapasztalatit. Arra törekszünk, hogy az oktatott anyag minél kevésbé elmélet legyen, hanem hatékonyan segítse a résztvevőket gyülekezeti küldetésük betöltésében.

Mindezen keresztül az a szükséges és egészséges kölcsönhatás valósulhat meg, melyben a gyülekezetek / gyülekezeti tagok és az Akadémia kölcsönösen segítik egymást Istentől nyert szolgálatuk végzésében.

A mostani, két éves felkészülési szakasz, melyben évente hat kétnapos találkozásunk volt, májusban vizsgával, június 26-án pedig a tanévzáró istentisztelet keretében ünnepélyes továbbindítással zárult.

Hálával gondolunk itt azokra a presbiter testvéreinkre is, akik a korábbi években a lelkipásztori munkatárs levelező képzésének első évfolyamához csatlakozva vettek részt az Akadémiai munkájában, s végzik tovább a szolgálatukat ott, ahova Isten állította őket. Legyen életükön, munkájukon a most végzettekkel együtt Isten áldása.

Reménységgel készülünk ennek a munkának a folytatására. Szeretettel hívjuk, várjuk azokat a testvéreinket: presbitereket, gyülekezeti tagokat, akik készek ilyen küldetést, követséget vállalni a Sárospataki Teológiai Akadémián, s ezen keresztül felkészültebben végezni azt a feladatot, melyet Isten otthon bízott rájuk. Hívunk hát áldást nyerni és áldássá lenni.

Pásztor Gyula
akadémiai lelkipásztor

A Sárospataki Theologiai Alapítvány

(adószáma: 18413201-1-05)

az SZJA felajánlott 1%-ából az elmúlt 2009-ik évben 80.982 Ft-ot kapott, amelynek teljes összegét a Teológiai Akadémia hallgatóinak támogatására fordította. A támogatásokat ezúton is köszönjük, és várjuk a továbbiakban is!

Esti Nyugalom
Légy egy kissé áldott csendben

Áhítat, vers, zene,
ESTI MESE
az Európa Rádióban
minden este 19:30-tól.

Hallgassuk Együtt!

Műsoraink az interneten is élőben hallgathatók: www.euradio.hu

Miskolc FM 90.4 MHz ■ Mezőkövesd FM 102.1 MHz

Kisújszállás FM 103.2 MHz ■ Nyiregyháza FM 100.5 MHz ■ Záhony FM 90.4 MHz

*„Zengedeztetek az Úrnak, ti hívei!
Dicsőítsétek szent emlékezetét...
...el ne hallgasson felőled a dicséret:
Uram, én Istenem, örökké dicsőítlek Téged.”*

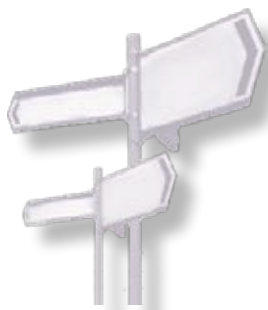
Zsoltár 30;5,13.

30

A Tiszáninneri Református Egyházkerület CANTUS FIRMUS ÉNEKKARA

tisztelettel meghívja a fennállásának
30. évfordulója alkalmából rendezendő
hangversenyére a Miskolc-Avasi református templomba
2010. október 30-án, szombaton 15 órára

Közreműködik:
Méhes Balázs – orgonaművész
Karvezető: Szűcs Sándor

Keresztyénség az Alkotmányban?

A mögöttünk hagyott fél évtized két választás keretbe foglalta országunk életének eseményeit, témáit. Fontos kérdés az utóbbi időben, melyről egyre többen és egyre többet beszélnek, sok más között egy új alkotmány megalkotásának feladata. Vannak, akik értik, vannak, akik nem. Vannak, akik helyeslik, és olyanok is, akiknek mindegy. Az alkotmány kapcsán kérdéssé vált annak szellemisége, meghatározó alap gondolata, alapkérdései, melyek rögzíthetik mai magyarságunk közös értékeit, köztük a keretet adó keresztyénséget. Sokak számára ez jelent problémát. Miért, minek, hogyan? A tájékozódás és közös gondolkodás érdekében kerestünk meg három különböző embert (lelképásztort, jogászt, szociológust), és különböző véleményeiket egymás mellé helyeztük, hogy segítsük Önt, kedves Olvasó, a kérdés sokszínűségének átgondolásában.

Török István nagytiszteletű úr véleményét diktáfonnal a kezemben kérdeztem. Egy szerteágazó, a kérdést mélységeiben tárgyaló beszélgetés kivonatát, alap gondolatait adjuk most az Olvasó elé.

Az alkotmányozásról való gondolkodás egyik meghatározó mozzanata jelenleg, hogy hosszú szünet után vissza kell térni a legitimitáshoz. A jelenleg ér-

vényben lévő alkotmány ugyanis 1948-ban már diktatúrában született, és elveiben nem kapcsolódik a megelőző történelmi századok értékeihez, jogi alapjaihoz. Ez az alkotmány – bár módosították, átszabdalták – mégsem mutat folytonosságot örökségünkkel, mivel a kommunista párt egyeduralmát hirdető kijelentésekre épül, és bár ezek a vonatkozások már kikerültek belőle, szellemiségében mégis ez határozza meg alaptörvény gyűjteményünket. Ezért szükséges visszanyúlni a történelmi alapelvekhez, a legitim, nem diktatórikus kényszerrel kierőltetett tanokhoz, és azokra építeni alkotmányunkat.

Kérdéssé válik ezen a ponton, hogy melyek ezek az alapgondolatok, amelyeket egyfajta misztikussággal Szent Korona tanak szoktak nevezni. Már a név hallatán néhányaknak borsószik a hátuk – jegyezzük meg, hogy esetenként jogosan -, de az alap-

elvek megértése által elmúlhat idegenkedésünk.

Az eredeti alkotmánynak tehát öt alapelve van. Az első, hogy Magyarország szabad és független, vagyis szuverén. Ezért nem volt hajlandó a Magyar Királyság a pápa vagy a Német-Római császárság hűbéruraságát elfogadni. A második: minden szabad polgárnak egyenlő szabadságjogai és kötelességei vannak. Ez korábban csak egy bizonyos társadalmi rétegre, a szabad nemesiségre vonatkozott sajátos módon, ma mindenkire érvényes. A harmadik, hogy a magyar föld és annak minden kincse a magyar nemzet, a Szent Korona tulajdona. Ezeket csak magyar tulajdonolhatja, külföldiek, más nemzet tagjai csak befogadás, honosítás által. Ma is Unió ide, globalizmus oda, egy nemzetnek természetes joga, hogy földjéből ne lehessen idegen állampolgároknak kivásárolni. Használni lehet, de a magyar nemzet tulajdona. A negye-

dik alapelv szerint minden magyar értéknek magyar érdekeket kell szolgálnia. Az ötödik alapelv, hogy minden magyarnak joga és kötelessége ellenállni annak, aki a magyar érdekeket sérti.

Ezek tehát nem korszerűtlen alapelvek, hanem egyfajta történelmi folytonosság jegyében felhalmozott értékek. Amikor arról beszélgetnek, hogy ezt a tanítást az alkotmányba bele kell emelni, a preambulum részévé kell tenni, az lehet jogos kívánság. Vannak ennek olyan vonásai is, melyek a teljes nemzetre vonatkoznak, mert így bárhol él magyar a világon, az a magyar nemzet része, jogokkal és kötelességekkel.

A keresztyénségünk éppígy természetes része örökségünknek. Hosszú történelmi múltja van annak a gondolatnak, melyet a Himnusz így foglal össze: „Őseinket felhozád Kárpát szent bércére”. Más szavakkal: nekünk kiosztották ezt a földet, mégpedig Isten osztotta ki. Az más kérdés, hogy ezt valaki egy személyes Istenre, vagy egy általános történelmi sorsra vonatkoztatja. Alkotmányos rendünket azonban évszázadokon keresztül a keresztyénség és ez a gondolat alapozta meg. Félreértés azt gondolni, hogy eszerint mindenkinek hívő keresztyénnek kell lennie. Sokkal inkább az az igény jelenik meg ebben, hogy a keresztyénség által hordozott értékeket ebben az országban mindenkinek tiszteletben kell tartani, legyen az mohamedán, zsidó, bármilyen vallású vagy ateista. A neoliberalizmus alapján persze ezek az értékek nem léteznek, mert ott például a családra vonatkozó értékrend szerint „az öregecske feleségeket le kell cserélni”. Ezzel szemben a keresztyénség társadalmi alapnak a férfινό szövetségét és a családot tartja.

Nem arról van tehát szó, hogy a mindennapi életünk szabályozására előírják a hívő keresztyén magatartást, hanem középpontba kerülnek azok az értékek, amelyek mentén egy ország, országunk működni és létezni kíván. Nyilván jogászok fogják elkészíteni, nyilván a parlament fogja elfogadni, de véleményem szerint ezek után népszavazással kell a teljes legitimitását megadni elvi kérdései vonatkozásában.

Isten az Alkotmányban

Ú

j Alkotmány készülétei zajlanak hazánkban, melynek során a politikai hatalom birtokosa kifejezte szándékát, hogy az alaptörvény preambuluma határozza meg azt az erkölcsi alapot, amelyre az államhatalom felépíthető. Ez és nem pusztán Istenre való hivatkozás váltotta ki az ezzel kapcsolatos vitát. A modern, a törvény uralma alatt álló jogállam a társadalom morális közösségére alapítja az állam és a közhatalom legitimitását. E közösség alapját alkotó morális szabályok – különösen az individualizmust hirdető liberális gondolkodók oldaláról – pontos meghatározása hiányzik, sőt vannak, akik szerint az értékek pluralizmusára tekintettel már nem is található olyan közös erkölcsi szabályok, amelyekben valamennyi társadalmat alkotó egyén egyetérthet. Nagyon fontos azonban, hogy az egyház és a hívő ember is lássa és elfogadja, miszerint a morális közösség alapjául szolgáló etikai elvek ma már nem feleltethetők meg teljes egészében a keresztyén erkölcsnek, hiszen a szekularizáció történelmi folyamata, az értékrendeket illetően kialakult pluralizmus ezt valóban nem teszi lehetővé. Természetes azonban, hogy az egyház, az Istenben hívő ember ezeket fel sem adhatja. Így, amikor kifejezzük véleményünket ebben a kérdésben, azt kell hangsúlyoznunk, hogy a keresztyénség által képviselt értékrend, a krisztusi etika lehet mégis a legszelebb alap, amelyről kiindulva a morális közösség alapjául szolgáló érté-

kek megközelíthetők, meghatározhatók. A második kötéltábla parancsolatai az emberi együttélés alapvető szabályai, a szeresd felebarátodat, mint magadat parancsa az emberek egymás közti szolidaritásának követelménye a liberális individualizmus által sem vitathatóan része kell, hogy legyen a közös etikai alapnak. A ma kérdése azonban az, hogy mennyire közvetlen módon kell, hogy utaljon erre az Alkotmány szövege.

Istenre hivatkozást a magam részéről a fentiek szerint kívánatosnak tartom, de nem feltétlenül szükségszerűnek. Lehetségesnek látok ugyanis olyan szövegezést, amely Istent úgy építi be a szövegbe, hogy az nem sérti az ateistát, mert nem kötelezi értékválasztásra, így nem lenne alkotmányellenes, nem sértené az állam semlegességét. A semleges állam ugyanis nem értékmentes állam, viszont az Alkotmánybíróság a 4/1993. (II.12.) AB határozatában egyértelműen kifejtette, hogy az állam és az egyházak elválasztásának elvéből az következik, hogy az állam nem azonosítja magát egyetlen egyház tanításával sem, és ez a kitétel a tiltakozók alapvető hivatkozási alapja. Istenre hivatkozni nem jelenti azt, hogy az állam kizárólag a keresztyén egyházak vagy azok bármelyikének tanításával azonosulna, hiszen a keresztyének istene egyben a zsidók és a muzulmánok istene is, így az Istenre hivatkozást ellenzők nem is erre, hanem az ateisták érzékenységére szoktak hivatkozni. Az ateista, aki nem akar Istenhez fordulni, aki saját életét nem az Ő általa adott értékekhez igazítja, nem kell, hogy foglalkozzon vele, szerepele Isten az Alkotmány preambulumban vagy sem, mert az számára közömbös, nem kötelezi semmire, s ekként nem is sértheti lelkiismereti szabadságát. Istenre hivatkozás ezért – ha az nélküli bármely monoteista vallás kötelező követésének előírását – alkotmányosan nem támadható.

Mégis, miért mondom azt, hogy nem szükségszerű? Az én hitemet, Isten abszolút szuverenitásának elfogadását eddig sem befolyásolta, hogy az Alkotmány nem tartalmazta Isten nevét, és ezután sem lesz más sem a hitem, sem az életem, ha benne lesz. A református egyház Kálvin Institutioja alapján Isten abszolút szu-

verenítését hirdeti, amellyel való viszonyában minden földi hatalom, legyen az egyházi vagy világi, relativizálódik. És ez a lényeg. Hiszem, hogy Isten hatalma nem abban áll, hogy neve szerepel-e a világi alkotmányban vagy sem, hogy ismerik-e egyáltalán az állam területén élők, tartózkodók az Alkotmány szövegét, tudják-e azt értelmezni vagy sem. Ha kérdezhetnénk Istent s közvetlenül választ is kaphatnánk erre a kérdésre, nagy valószínűséggel megint azt mondaná, amit Mózesnek mondott: *Vagyok, aki vagyok!* Az ÚR, atyáitok Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene... Ez az én nevem mindörökre, és így szólítások meg engem nemzedékről nemzedékre! (2Móz 3;14,15). Aki szólni kíván Hozzá, meg tudja Őt szólítani, aki Hozzá fordul, nem utasítja őt vissza. Van, függetlenül attól, hogy tudomást veszünk-e róla vagy sem.

Szathmáry Béla

Váltónál állva

Kevesebb SZDSZ, kevesebb gyűlölet.
Nem tudom, ki hogy van vele, nekem tavasz óta ez a legnagyobb élményem, ami a politikát illeti. Ennek a politikai alakulatnak a magját, a kemény magját a volt ávosok/pufajkások gyerekei adták. Azt hirdették, mit számít

a szülők elkötelezettsége! A gyerek önálló, szülőtől független, nem lehet rajta számon kérni a múltat. Pedig a neveltetését senki sem tagadhatja le. El tudom képzelni ezeket a családokat, ahogy a munkahelyéről hazajött az „édesapa”, meg sok esetben az „édesanya” is, és ölébe vonva nyiladozó értelmű gyermekét (a mai neves politikusok valamelyikét) mesélni kezdte, mi is történt vele aznap a munkahelyén (a kínzókamrában, a vesztőhelyen, a börtönben, kihallgatósobában). Épületes, az ifjú szívet és elmét erősítő történetek hangozhattak el. Ők, a hajdani gyermekek lettek a mi un. liberálisaink, akikben nincs kötődés semmihez. Se múlthoz, se jelenhez, se közösséghez, nem beszélve olyan általuk megvetendő dolgokról, mint család, nemzet, hit. Azok ugyanis túl erős kötelek, azt egy szabadon repülő madár nem viselheti el, harcolnia kell ellene.

Aztán – végre – kezd porladni az MSZP. Ha sikerülne ezt a hatvan éve uralkodó osztályt felmorzsolni, széttörni, a hatalomból végre kilökní, akkor igazi történelmi események tanúi lehetnénk. Ez igen nagy munka. Jelenleg a bíróságokon, országgyűlési bizottságokban zajlik ez a fontos politikai eseménysor. A hírek szerint („Ekkora mérsárlás csak 1945 után volt ebben az országban” – nyilatkozta jó Kovács László) talán az államigazgatásból is kezdenek fokozatosan kiszorulni képviselőik. Még tudnék néhány helyet (hírközlő szervek, egyetemi katedrák, akadémiai kutatóhelyek, titkoszolgálat), ahonnan jó lenne kisöprözni őket.

Számomra ennek a két politikai csoportnak, az 1945 óta regnáló kommunista uralkodó osztálynak a megroppanása adja az elmúlt néhány hónap nagy jelentőségét.

A helyükre kerülve kell most már nekünk új rendet teremteni.

Többéves, hosszú folyamatra kell számítanunk, míg ténylegesen összeáll az a politikusi csapat, akik értünk dolgoznak, akiket eszmék vezérelnek. Ez csomóponti kérdés, meg kell forgatni magunkban.

Tanúi lehettünk az elmúlt évtizedekben, hogy milyen károkat tudnak okozni az ember alkotta eszmék. Nagy hatalmak vonzásokörében, hatásukra születtek meg azok a kis csoportok, amelyek hatalomra kerülve aztán igyekeztek megvalósítani, a valóságba átvinni ezeket az eszméket. Börtön, bitófa, kitelepítés járt a nyomukban.

Őszintén szólva az sem tetszik túlságosan – még ha ilyen történelmi-politikai katasztrófákat nem is okozott –, amit a nyugati, fogyasztói társadalom alakított ki az elmúlt évtizedekben. Eszme ugyan nincs sok benne, csak az önzés, az egyén, a személyiség kibontakoztatásának divatja, de legalább jólétet teremtett. És a jólét minden? Talán az a helyes, ha arra törekszik egy társadalmi rendszer, ha az a legfőbb célkitűzése, hogy egyre növekedjen az életszínvonal? Talán elég lenne, ha a gazdaság fejlődését, az anyagi javak bővülését hirdetnénk naphosszat? Ha erről beszélhünk gyermekeinknek? Ha a bolti vásárlások iránti vágy töltené ki álmainkat? („Ma már a magyarok templom helyett plázákba járnak!” – mondta elégedetten egy bukott politikus, optimistán mérlegelve jövőbeni visszatérési lehetőségeit.) Borzadok ettől a kalmár szellemtől. Ha szükség is van kitűnő „kalmároknak”, akik az itt előállított termékeket sikerrel viszik piacra, de egy ország, egy nép gondolatvilágának általánosabb, emelkedettebb eszmékre van szüksége.

Zárjuk sorainkat. Erősítsük meg egymást. Azoknak a szava kerüljön bele az új alkotmányba, akik szeretik ezt a tájat, a rajta élő, ámbár meglehetősen zilált, szétesett, megfáradt, jövőtlen, mert sokszor inkább gyermektelen embereket, határon innen és túl. Szülessék meg az a gyermek! Egyelőre alkotmány formájában, aztán ténylegesen is. Olyan eszméket válasszunk magunknak vezérlő csillagul, amelyek erősítik a hitet, a hazát és a családot.

Mezei István

Lét-jelek

Sokszor nem tudom, milyen nap van. Amikor pedig át kell gondolnom, mi történt egy két-három-négy hónapos időszakban, gondban vagyok. Sűrű volt ez a nyár is cigánymissziói munkánkban. Kirándulások a vilmányi Tanodásokkal (TÁMOP 3.3.5/A-08/1-2009-0041) Aggtelekre, Jósvafőre. Ez még a tanév végén történt. Végigjártunk egy remek tanösvényt, melyet mindenkinek csak ajánlani tudok: játékos feladatokkal színessé tett megállói remek lehetőséget nyújtottak az erdő és a környék felfedezésére, így hangok, anyagok, formák, élőlények csodálkoztatták el csodálkozni nehezen képes társaságunkat. A barlang rövid túrája is hosszas gondolkodásra készítette: lassan megszokta a szemünk, hogyan láthatunk cseppkövekben békát, madarat. A rengeteg ránk ragadó élmény-információn kívül megható volt, ahogyan a koncertteremben megszólaló „Hazám, hazám”-ra döbbsent csendben állt meg barlangban még sosem járt, komoly zenét egyébként nem hallgató csoportunk. Egy nap volt csupán, de erőt adott a hétköznapokhoz. Tanultunk, de ez sokaknak már nem volt elég. Nekik maradt tanulnivalójuk a nyárra. Élmény volt mégis, hogy együtt készültünk a pótvizsgákra. A gyerekek készülni akartak, időben jöttek, munkatársaink elszántan magyaráztak, kérdeztek, gyakoroltak, az iskola pedig végtelenül segítőkész volt, így volt bennünk reménység, hogy nekiüljünk, és kitarítás, hogy végigcsináljuk. Egy-két kivétellel sikerült is, és ez nagy dolog. Üzenet volt ez a családok számára, akiknek örömét egyetlen mondatral jellemezhetem, melyet egy lelkes édesanya mondott a helyi lelképásztornak, programunk „motorjának”: „Nem tudom, mit csináltak ezzel a gyerekekkel, de úgy megtanulta a nyelvtant, hogy még most sem tudta kivenni a fejéből. Van még a családban más gyerek, küldénem azt is”.

Tábor nélkül nem múlhat el nyár. Idén Sárospatakon táboroztunk. Főbb témánk az életmód-

jövőtervezés-prevenció hármasa volt, alaposan becsomagolva. Gondolná-e az Olvasó, hogy egy roma tábor kerete lehet Wass Albert Elvész a nyom című könyve? Pedig lehetséges, sőt, kiválóan alkalmas. Az élet célja, útjai, sorsok által bemutatott emberi lehetőségek, döntések, értékek nagyon sok kérdésnek és megállapításnak engednek teret. Más élete kapcsán pedig mindig szívesebben beszélünk gondolatainkról, mint ha saját titkainkat, gyengeségeinket, vágyainkat és botlásainkat kellene nyilvánosan megfogalmaznunk. Játékok, kirándulások, programok mindmind a napi témát tették megtapasztalhatóvá. Hogy a lehető legtöbb időt ki tudjuk használni a gyerekek, fiatalok közt, munkatársainkon kívül mások is csatlakoztak lelkes felnőtt csapatunkhoz. Így köszönet illeti Deliné Horkay Márta lelképásztort Nyíriből, aki a teljes hetet végigélte-dolgozta velünk, Beidek Endrét, a pataki Gimnázium vallásstanárát, aki a fiúk csoportjában és kirándulásainkon vitézkedett, valamint barátainkat, akik évek óta szívükön viselik táborainkat, gyermekeinket. A táborból egy percet viszek magammal. A szombati úrvacsoraosztás csendjét: konfirmált fiataljaink és a felnőttek az úrasztalánál állunk, Ige hangzik, a padban felnőtt nélkül maradt gyerekek néma, figyelmes csöndben osztoznak a velünk történő csodában.

Sárospatak adott otthont másik, zempléni gyerekcsoportunknak is. Ricse, Nyíri, Füzérkomlós, Kéked néhány fiatalja próbált közösen felkészülni a következő tanévre, hittanévre. Csoporttá válni nem könnyű, nem is volt az. Rengeteg hozott feszültség csatlant, de megérte a békességteremtésre törekvő erőfeszítés. Utolsó ebédünkhöz, a ricsei „Imre bácsi” által készített paprikás krumplihoz már közösen készült a vakaró, miközben alaposan összekeveredett csoportok játszottak nevetve együtt. Elutazáskor ismét megfogalmazódott bennünk: most kellett volna elkezdennünk a munkát, mert most váltunk alkalmassá rá. A késszé váláshoz ugyanis idő kell. Remélem, hozzáse-

MISSZIÓ

gította programunk a gyerekeket a hittan-órákon való készenléthez.

Nem állíthatom, hogy mindig minden napunk fényes és derűs. Árnyékok is akadnak, gyakran énekelgetem is magamban az egyik ének: „Nem ígért Ő napfényt árnyék nélkül...”. Ígerte viszont jelenlétét, és azt, hogy értelmet ad a napoknak. Ígerte vigasztalását és erős karját, melybe kapaszkodhatunk. Eljött az idő, hogy néhányakat

Az eső egész nap zuhogott, egy megújult épület először telt meg élettel. A Tiszáninneni Református Egyházkerület megnyitotta Diakóniai Központját.

Egyházhoz közeli emberektől nagyon gyakran hallani olyan igényt, hogy ha szakembert keresnek, akkor keresztyén legyen az, akihez problémáikkal fordulhatnak, aki elfogadja az ő nézeteit, elveit, hitét, és ő erről is bizalommal tudjon beszélni, amikor úgy dönt, felmeri vállalni a gondokat, belső dolgait egy segítő előtt.

6-7 éve egy lelkészekből és szociális, egészségügy, oktatás területén dolgozó szakemberekből álló team ült össze, hogy közösen kezdjenek gondolkodni ezen felmerülő problémák orvoslásán. Családsegítőben gondolkodtunk, de a szervezetnek nem a klasszikus fajtáján. Az egyházkerület azon szakembereit szerettük volna felkeresni, összegyűjteni, akik munkájukban és szemléletükben is környezetük lelki-mentális egészségéért dolgoznak.

2008-tól alakult meg hivatalosan is az Egyéni és Családkonzultációs Műhely (ECSKM). A püspöki hivatalban egy szoba állt folyamatosan rendelkezésünkre, hogy az önkéntesek végezhesék a munkájukat. A 2008. július 28-i közgyűlésen már beszámoló készült az elindulásunkról.

Itt hivatalosan is elhangzott az alapvető célunk, hogy különböző segítői módokat, technikákat, konzultációs lehetőségeket kínáljunk fel gyülekezeteink, szociális, oktatási, gyermekvédelmi intézményeink munkatársai, ellátottjai és azok családtagjai számára úgy, hogy az emberekhez való odafordulásban tükröződjék a diakóniai lelkület, a keresztyén értékrend.

2010 februárjában az Egyházkerületi Tanács hivatalosan is döntött a Diakóniai Köz-

mint tékozolni induló fiatalokat újukra engedjünk, hogy visszatérhessenek. Ez mindig fáj az elengedőknek, maradónak, de alkalmat ad a csoportok összezárására, egymásba kapaszkodására és komoly, tartalmas beszélgetésekre.

Így indulunk ennek a tanévnek. A Tano-dában, a hittanos csoportokban, iskolákban. És ami még jó hír: egyre többen kívánnak valami többet nyújtani a rájuk bí-

Titkok a nyitott ajtó mögött

pont létrehozásáról. Tavasszal elkezdődött a Miskolc Palóczy László u. 8. szám alatt lévő, eddig használaton kívüli ingatlan felújítása. Az eddigi szakmai munka bővíthetett, már két munkatárs is főállásban dolgozik.

A 2010. szeptember 26-i megnyitóra a napi ige szavaival hívogattunk: „*Íme nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be...*” (Jel. 3,8/a). A nyitott ajtó jelképezi mindazt, amit küldetésünkben megfogalmaztunk.

Biztosan voltak, vannak, lesznek olyan kérdések az életünkben, amire nem mindig tudjuk a választ. Talán azért, mert nincs elég megfelelő információ a birtokunkban arra vonatkozóan, hogy kihez forduljunk, ki tud segíteni, kivel beszélgethetnénk a problémáinkról.

A felmerülő kérdésekre a következő szolgáltatásaink segíthetnek megtalálni a válaszokat:

- Információnyújtás, tanácsadás
- Pályaválasztási tanácsadás
- Előadások szervezése adott témában
- Terápiás segítségnyújtás (egyéni, család-és párterápia)
- Lelkigondozás
- Tréning (pl.: szupervízió, kiegészítés, önismertet, egyéb)

zottaknak – köztük a velünk, mellettünk, köztünk élő romáknak. Köszönöm a lelkipásztorok nyitottságát, és bátorítom az Olvasót: támogassa vállalt és vállalandó feladatában lelkipásztorát. Nekünk adatott ugyanis az a kegyelem, hogy ránk bízta Isten a békéltetés szolgálatát.

Barnóczki Anita

- Mentálhigiénés szolgáltatás és iskolai, óvodai, intézményi, gyülekezeti szociális munka
- Konzultációs lehetőségek, valamint módszertani segítségnyújtás szakemberek részére
- Pásztoráció (intézmények, pl.: kórház, börtön)
- Fogyatékos személyek és családjaik segítése, ellátása

A célunk az, hogy legyen egy olyan hely, ahol az egyházkerületünkben a diakóniával, segítségnyújtással foglalkozó gyülekezeti tagok, lelkészek, szakemberek (szociális, egészségügy, oktatás területéről) együtt, egymást támogatva, akár munkájukhoz segítséget kérve és kapva végezhetik szolgálatukat. Ennek a helynek az elérhetősége mostantól:

Tiszáninneni Református Egyházkerület
Diakóniai Központ
3525 Miskolc, Palóczy u. 8.
Mobil: 30/ 36 37 38 8
e-mail: diakonia@tirek.hu
web: www.diakonia.tirek.hu

A Diakóniai Központ munkatársai

Kálvin, miután elkészült az Institutio kéziratával, Itáliába utazott, Ferrarába. A ferrarai hercegi udvar a francia menekültek gyülekező helyének számított. Itt tartózkodott Clément Marot költő is, aki majd fontos szerepet játszik a genfi zsoltár megszületésében. A navarrai herceg felesége, Renée (Renáta) Navarrai Margit unokatestvére volt, a protestánsok támogatójaként tartották nyilván, s az is volt. A hercegnővel Kálvin haláláig levelezett.

Időközben felfüggesztették a reformáció híveinek üldözését Franciaországban, Kálvin kihasználta az alkalmat és hazatért. 1536 júniusában fivérére bízta a noyoni családi ügyek intézését, majd Strassburg felé vette útját. A francia király és a német császár között dúló háború hadszíntérré változtatta a szokásos utat, ezért Kálvinnak kerülnie kellett, s ez az útvonal Genf városán vezetett keresztül.

Genf a katolicizmus mellett kitarító Savoyai hercegség szomszédságában feküdt, ami meglehetősen kényessé tette a város helyzetét. Német kereskedők a harmincas évek legelején reformációs irodalmat hoztak a városba. A helyi templomokban olyan plakátok jelentek meg, amelyek Luther szellemében követelték a reformációt. Guillaume Farel Bern támogatását élvezve érkezett Genfbe 1532-ben, s prédikációi jelentős hatással voltak a polgárookra. 1533-ban újabb reformátor, Pierre Viret kezdte meg munkáját a városban. A városi tanács 1535 nyarán eltörölte a katolikus szertartásokat. A genfi püspök kiátkozta a várost, a hozzá hű papság és lakosság megkezdte a kivándorlást a helyszégből. A reformáció bontakozása később sem volt zavarmentes, Viret-t például megmérgezték, de túlélte, súlyos összetűzések voltak Genfben, ráadásul 1536 elején Savoya fegyveresen beavatkozott. Nyilvánvalóvá vált, hogy Genf függetlensége és a reformáció szoros összefüggésbe került egymással, mert a város szövetségese az 1528 óta evangéliumkövető, komoly katonai erőt felmutató Bern volt. Ez a szövetség megmentette Genf szabadságát, viszont Bern elvárta szövetséges társától, hogy maradjon meg az egyház megújításának útján. A berni katonai segítség győzelemre segítette Genfet Savoyával szemben, a belső feszültség azonban továbbra is válságot okozott a genfi polgárok köztársaságában. Ebbe a politikai és gazdasági gondokkal küzdő városba érkezett 1536 júliusában a 25 éves Jean Couvin, francia menekült.

Mindössze az éjszakát óhajtotta Genfben tölteni, de valamelyik ott időző ismerősével találkozott, s az értesítette Farel tőléről, aki felkereste és kérte, hogy legyen segítségére a város reformációjában. Kálvin mentetözött, emlegette ifjú voltát, és hogy még tanulni

Az ifjú Kálvin

„Genfben maradtam Farel Vilmosnak nem annyira tanácsára vagy intésére, mint rettenetes kényszerítésére, mely olyan volt, mintha csak az Isten az égből a maga rettenetes karjával, erővel ragadott volna meg engemet.”

szeretne, nyugalmat óhajta. Farel azonban ellentmondást nem tűrő akarattal vette rá, hogy Genfben maradjon: „Ha te jobban keresed magadat, mint Krisztust, akkor az Úr megátkozza a te tanulmányodat és nyugalmaidat.” „Mélyen megráztak és megindítottak ezek a szavak, annyira, hogy feladtam tervezett utamat” – emlékezett vissza később maga Kálvin.

Genfben nem kapott azonnal semmilyen hivatalos tisztséget, noha Pál apostol leveleit magyarázta a Szent Péter templomban. A várostól csak 1537 februárjától nyert némi fizetést. Helyzetére jellemző, hogy a tisztviselő, aki kiutalta számára az illetményt, még a nevét sem tudta, ehelyett azt írta a nyilvántartásba: az a francia (ille gallus). A lelkészek előtt viszont szinte azonnal megerősítette tekintélyét. Ugyanis az 1536 októberében lezajlott lausanne-i hitvitán az egyházatyák iratának olyan magas fokú ismeretéről tett tanúbizonyosságot, ami lenyűgözte őket. Kálvin ugyanis nem csak pontosan idézte emlékezetből, latin nyelven azok írásait, de még azt is meg tudta mondani, hogy melyik mű hányadik lapján található az idézett mondat.

Dienes Dénes

Július 1-jén az edelényi templomban a férjet, édesapát, nagyapát gyászoló családdal és volt lelkipásztoruktól búcsúzó gyülekezettel együtt voltak a Bódva-völgyi gyülekezetek és abaúji lelkipásztorok, hogy Csomós József püspök igehirdetésétől és imádságától vezetve vigasztalást kérjenek, és hála adjanak nyugdíjasan is mindvégig szerető és szolgáló Vadas Gyula életéért és munkájáért.

Vadas Gyula egész élete és lelkipásztori szolgálata Abaújhoz, ill. az abaúji egyházmegyéhez kötődött. Bár Szikszón született, de szülei Gagybátorban éltek, és ő is ott töltötte gyermek- és kisiskolás korát. Szülei, nagyszülei a gagybátori – és csenyétei – gyülekezet hűségesen munkálkodó tagjai voltak; édesapja, nagyapja gondnoki tisztséget is viselt. Ez a családi református keresztyén örökség vitte őt a sárospataki református kollégium gimnáziumába, ahol 1951-ben érettségizett. Mint sok tisztánnenni, faluról a pataki gimnáziumba került diák, ő is a pataki teológián akarta folytatni tanulmányait, hogy mint lelkipásztor munkálkodjék tovább a szülők által is szeretett egyházában. A pataki teológiát azonban abban az évben zárták be engedve a pártállami kényszernek, így a debreceni teológiára iratkozott be, és ott szerzett lelkészi oklevelet 1957-ben.

A debreceni teológia elvégzése után pátriájába, Abaújba tért vissza, és Szikszón lett segédlelkész 3 évig,

majd Balajton lelkipásztor 16 évig, és ezután az abaúji kis gyülekezetek közt nagynak számító edelényi gyülekezetet választotta lelkipásztorává, ahol 29 évig végezte lelkipásztori munkáját. Nemcsak ott, hanem a hozzátartozó Finkén is, és korábbi gyülekezetéből és innen helyettes lelkészként rendszeresen szolgált a komjáti, bódvaszilasi, hídvégardói és tornaszentjakabi gyülekezetekben, majd Damakkal és Hegymeggel bővült szolgálati területe. Ugy tudott eleget tenni a vasárnapi „hosszú műszaknak”, hogy Edelényben a délelőtti istentiszteletet ebben is hűséges segítőtársa, felesége, Lengyel Klára végezte rendszeresen. Az egyházmegyében főjegyzői (esperes helyettesi) munkát végzett, a kerületben tanácsbírói tisztséget viselt, és zsinati póttag, ill. rendes tag volt három cikluson át. Mindezekhez a munkákhoz fentről kérte és kapta az erőt. Önéletrajzában írja, hogy a 121. zsoltár 1-2 verse volt vezérigéje: „Tekintetem, a hegyekre emelem. Honnan jön segítségem? Segítségem az Úrtól jön, aki az eget és a földet alkotta.”

Lelkipásztori munkáját áldás kísérte. Ennek külső jele volt, hogy Edelénybe kerülve néhány év múlva kicsi lett a gyülekezeti terem, ahol a téli időben az istentiszteleteket tartották, így a templom külső-belső renoválása után a padok fűtését is megoldották, és ott tarthaták a télen is az istentiszteleteket.

2003-ban nyugdíjba megy (bár még egy évig végzi az edelényi szolgálatakat). Mint nyugdíjas is szükség szerint segít az igeszolgálatokban. Isten hat évet adott neki, hogy az eddig is tanúsított hűségével és szeretetével feleségével együtt munkálkodjék és imádkozzék családjá körében hála adva növekvő unokáikért. Életének ünnepi alkalmi voltak a már évenként megtartott érettségi találkozójuk Patakon a jól összekovácsolódott osztálylyal. Öröme volt, hogy a nyár elején még a Debrecenben megtartott „papi találkozón” is részt vehetett. Fogó erejével még júniusban is vállalt helyettesítést a kórházi istentiszteletek tartásában. Családjá le akarta erről beszélni, de ő kérte: „hagyjátok, hogy végezzem, hátha ez lesz utolsó szolgálatom.” Így történt. Június 25-én, néhány nappal 78. születésnapja előtt véget ért földi élete, befejeződött itteni szolgálata.

Szeptember vége felé – mikor ezeket a sorokat írom – olvastuk a Jelenések könyvéből a szmirnai gyülekezethez írt levelének ezt az ígéretes buzdítását, és legyen most ez hozzátartozóinak és mindnyájunknak vigasztalás, akik emlékezünk Vadas Gyula mindhalálíg tartó lelkipásztori munkájára: „Légy hű mindhalálíg, és neked adom az élet koronáját.” (Jel 2,10)

Dr. Benke György

” Sokszor elnéztem a régi dómok üvegfestményeit. Kívülről olyan zűrzavaros, szétfolyó képek, értelmetlen, szürke vonalak kígyózása, mintha alvilági árnyak testetlen tolongásának a fotográfiái lennének. Ám, ha belülről nézzük, a napsugár áteső fényében, egyszerre értelmet nyernek a zavaros sziluettek s az árnyak vonalaiból kibontakozik a ragyogó kép, mint egy csodálatos, mennyei látomás. Éppen azok a rejtelmes, sőt fenyegető vonalak váltak a földöntúli jelenéssé, mert átsütött rajtuk a nap és a művész a napra nézve teremtette őket. Az emberi életnek is éppen azokból a mozzanataiból ragyog fel az élet értelme, szépsége, amelyek eddig rúttá tették és eltorzították, ha átsüt rajtuk az örökkévalóság, ha átragyog rajtuk a mi fénylő napunk: Jézus, mert bennünket is úgy formált a Teremtő művészi keze, hogy az élet nagy torzító vonásai Jézusban a szépség mennyei vonásaivá váljanak. ”

(Ravasz László)

IDEÁLIS EGYÉNI, CSALÁDI ÉS CSOPORTOS ÜDÜLÉSRE, TÁBOROK, KONFERENCIÁK, KÉPZÉSEK SZERVEZÉSÉRE AKÁR 100 FŐIG TELJES ELLÁTÁSSAL!
TEL.: 30-823-5850, E-MAIL: MECSESKOZPONT@GMAIL.COM, WEB: WWW.MECSES.TIREK.HU

Legyen rendszeres látogatója a Tiszáninnyi Református Egyházkerület honlapjának, ahol megoszthatja gyülekezete, közössége eseményeit, ajánlhatja programjait a világháló nagyközönségének!

- olvasson friss egyházi híreket
- nézze meg, milyen programok lesznek kerületünkben
- épüljön napi igemagyarázataink által
- készítsen gyülekezetének saját honlapot
- kutasson a Sárospataki Református Lapok archívumában

www.tirek.hu
tiszáninnyi reformátusok a világhálón